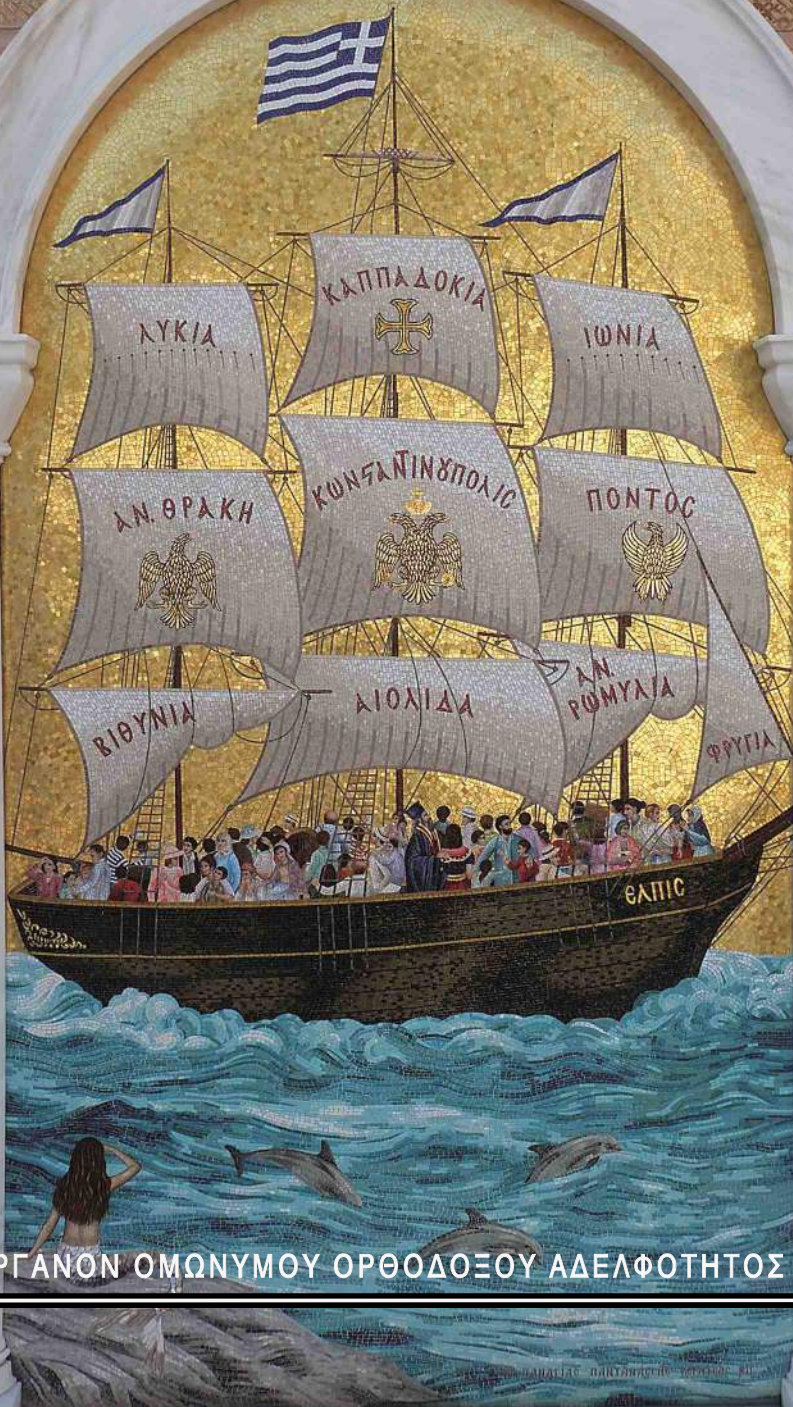

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΑΥΓ.-ΣΕΠΤ. 2016
Αρ. Φύλ. 848-9

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Άδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 848-9, ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 2016

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Άδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

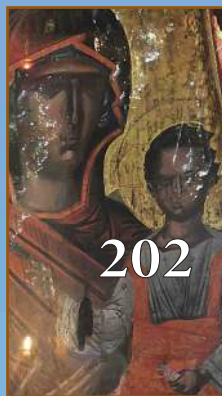
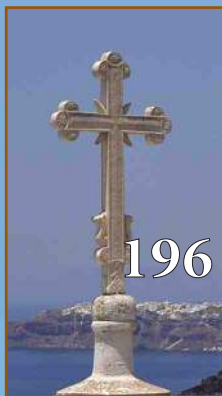
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ανακάλυψη τής χαρᾶς	195
«Ελθέτω ἡ βασιλεία Σου»	196
Νικόλαος, ἰατρός ὁ ἀγαπητός	198
Ἀπό τόν ἄμβωνα τής Κυριακῆς	200
«Ὁ στέφανος τής Ἀειπαρθένου»	202
Εὐαγγέλιο, εὐαγγελιστές, εὐαγγελικοί	204
Ἔσχατη ἐλπίδα (ποίημα)	206
Δυό χέρια... μιά προσευχή...	207
«Γιά τή μητέρα γλῶσσα μας τά λάβαρα κρατήστε»	208
Ἰωάννης Καποδίστριας, Ζητιάνος γιά τήν Ἑλλάδα	210
Τά παιδικά κινούμενα σχέδια καί τό παιδί	212
Συζητώντας τά γεγονότα	214
Οἱ γονεῖς μου μέ ἐγκατέλειψαν! (διήγημα)	216
Κατασκήνωση 2016 «Ελθέτω ἡ βασιλεία σου»	218
Τό κατασκηνωτικό πήγαινε-ἔλα	230

Ανακάλυψη τῆς χαρᾶς

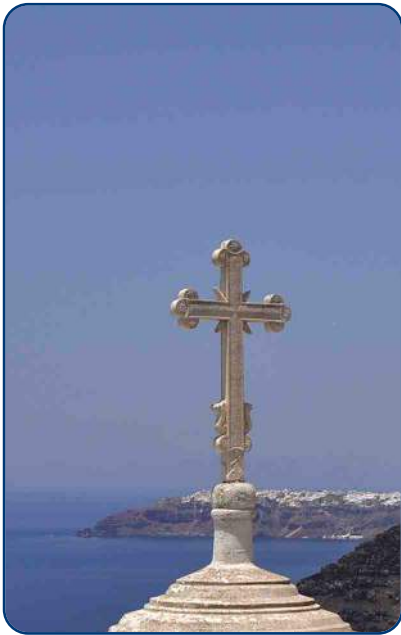
Αὔγουστος καί Σεπτέμβριος! Δύο μήνες ὀριακοί: Ἀπό τή μιά, τό φωτεινό καλοκαίρι ἀργά, ἀνεπαίσθητα ἀποσύρεται μέσ στον ἀπόηχο τῶν παρακλητικῶν δεήσεων, μυρωμένο ἀπό τόν λιβανωτό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἀπό τήν ἄλλη, τό χρυσό φθινόπωρο ἀποφασιστικά βηματίζει φέρνοντας μαζί του τό «Γενέσιον» τῆς θεοχαρίτωτης Κόρης, πού θά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ καί μιά μέρα θά διαπεράσει τήν ψυχή της ἡ ὀδυνηρή ρομφαία τοῦ Σταυροῦ. Ὁ μήνας τῆς Παναγιάς, ἡ ὁποία καί μετά τήν κοίμησή της ὄχι μόνον «οὐ κατέλιπε τόν κόσμον» ἀλλά καί ἔγινε γιά τόν πιστό «χαρᾶς αἰτία», καί ὁ μήνας τοῦ Σταυροῦ, τοῦ φύλακα «πάσης τῆς οἰκουμένης», διά τοῦ ὁποίου «ἦλθεν ἡ χαρὰ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ»...

Ζητιάνος τῆς χαρᾶς ὁ ἄνθρωπος, σέ κάθε ἐποχή καί σήμερα, ζητᾷ νά δροσίσει τά φρυγμένα χεῖλη του μέ μιά στάλα -ἔστω- χαρᾶς. Δέν ὑπολογίζει κόπους, ξοδεύει ἀφειδώλευτα τήν περιουσία του, διακινδυνεύει συχνά τήν υἰεία, τήν ὑπόληψη, κάποτε καί τήν ἴδια τή ζωή του. Συνήθως ὁμως ἀπογοητεύεται, καθώς διαπιστώνει ὅτι αὐτό πού φάνταζε στά μάτια του σάν χαρά ἦταν ἡ συμφορά, ἡ καταστροφή του. Ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα στίς ποικιλώνυμες ἐφήμερες χαρές καί στήν ἀληθινή χαρά, τήν «πεπληρωμένη» καί «ἀναφαίρετη». Αὐτή εἶναι τοῦ Χριστοῦ προσφορά (βλ. ἰω 15,11' 16,22.24) καί ἔρχεται διά τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἀσύλληπτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τό πλάσμα του ἀνέδειξε τό ἀποτρόπαιο ὄπλο θανατικῆς καταδίκης σέ τρόπαιο νίκης καί αἰωνίου θριάμβου, «τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον». Ὁ θάνατος τοῦ Θεανθρώπου ἔγινε ἡ ζωή τοῦ κόσμου! Ἔτσι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά καταργεῖ τίς δυσκολίες, τίς ἀποδυναμώνει, διότι τίς σχετικοποιεῖ μέσα ἀπό τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητος καί τῆς Ἀναστάσεως. Ἔτσι ὁ πιστός παραμένει χαρούμενος καί μέσα στον πόνο.

Αὐτή τήν ἐμπειρία της καταθέτει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν Παγκόσμια Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στήν καρδιά τοῦ Σεπτέμβρη. Προβάλλει τόν Σταυρό ὡς στήριγμα στέρεο, πυξίδα ἀλάνθαστη καί ἐλπίδα ἀκαταίσχυνη.

Δέν εἶναι, βέβαια, ἀπό τά εὐκόλα μαθήματα τῆς πίστες μας ὁ Σταυρός οὔτε κατανοεῖται μέ τά δεδομένα τῆς γῆς. Πιά κείνους ὁμως πού μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ ξεπερνοῦν αὐτά τά δεδομένα λειτουργεῖ μία ἄλλη, ὑπέρλογη «λογική», ἡ πίστη αὐτή πού ἔκανε τήν παναγία κόρη τῆς Ναζαρέτ ὡς «δούλη Κυρίου» νά ἀποδεχθεῖ ταπεινά τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Μέ τή δική της πρεσβεία ἄς μᾶς ἀξιῶνει ὁ Κύριος νά τοῦ λέμε ἐνσυνείδητα «γεννηθήτω τό θέλημά Σου», κι ἂν ἀκόμη ἄλλο εἶναι τό δικό μας θέλημα. Ἐκεῖ, σέ μιά ζωή σταυρική, θά ἀνακαλύψουμε τήν ἀληθινή χαρά!

«Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου»

Τό βασίλειο
τοῦ Χριστοῦ
δέν ἔχει ὅρια
καί σύνορα,
ἀλλά θέλει
νά ἀγκαλιάσει
ὀλόκληρη
τήν ἀνθρωπότητα.

Ἐνα ἀπό τά αἰτήματα τῆς κυριακῆς προσευχῆς, τῆς προσευχῆς πού δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, εἶναι καί τό «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου» (Μθ 6,10). Ζητοῦμε δηλαδή ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα νά ἔρθει καί νά ἐπικρατήσῃ στήν γῆ μας ἡ βασιλεία του.

Ὁ Θεός εἶναι ὁ αἰώνιος καί παντοδύναμος βασιλιάς τοῦ σύμπαντος. Μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειές του δημιουργεῖ, ζωοποιεῖ, προνοεῖ καί κατευθύνει ὅτιδήποτε ὑπάρχει στόν κόσμο. Ἀπό τά ἀπειροελάχιστα στοιχεία τῆς φύσης μέχρι τόν μεγαλύτερο ἀστρικό γαλαξία, τά πάντα τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Κύριο καί τοῦ ὑποτάσσονται.

Ὡστόσο, δέν ἀναφέρεται τό αἶτημα τῆς κυριακῆς προσευχῆς σ' αὐτή τήν ἐξουσία του. Αὐτή κυριαρχεῖ ἀνέκαθεν καί δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τίποτε. Ἡ βασιλεία γιά τήν ὁποία μᾶς δίδαξε νά προσευχομάστε εἶναι ἄλλου εἶδους· εἶναι ἡ βασιλεία του ἐπί τῶν ψυχῶν, ἡ βασιλεία του πού στήνεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία του.

Τό πρῶτο χαρακτηριστικό τῆς Ἐκκλησίας-βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι δέν ἔχει καμιά ὁμοιότητα μέ τίς βασιλεῖες καί τά κράτη τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Ὅταν ὁ Πιλάτος ἀνέκρινε τόν Κύριο, τόν ρώτησε κάποια στιγμή· «Εἶσαι σύ ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;». Ἡ ἐρώτηση αὐτή ἐνεῖχε ὄχι μόνο περιέργεια ἀλλά καί εἰρωνεία. Ὁ ἐξουθενωμένος, ἐμπαιγμένος καί ἀτιμασμένος ὑπόδικος πού εἶχε μπροστά του ἔμοιαζε στά μάτια τοῦ ρωμαίου ἐπάρχου τό πολύ-πολύ σάν ἕνας ταλαίπωρος ἐπαίτης, ὄχι καί βασιλιάς! Ὁ Ἰησοῦς τότε ψύχραιμος καί μέ με-

γαλείο ψυχῆς, ἀλλά καί μέ διάθεση νά εὐαγγελισθεῖ καί τόν δικαστή του, τοῦ ἀπάντησε· «ἡ βασιλεία ἢ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... Ναί, Πιλᾶτε, εἶμαι βασιλιάς! Ἀπορεῖς; Κι ὅμως εἶμαι. Μόνο πού τό βασιλεῖο μου δέν μοιάζει μέ τά βασιλεία τοῦ κόσμου τούτου. Ἄν ἔμοιαζε, οἱ ὑπηρέτες μου θά ἀγωνίζονταν νά μὴν παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους, διότι ἔτσι κάνουν τά κοσμικά κράτη· στηρίζονται στήν θυσία τῶν ὑπηκόων τους. Ἐγὼ ὅμως τοὺς παραδόθηκα ἐκούσια, διότι τό δικό μου κράτος στηρίζεται στήν θυσία ὄχι ἄλλων, ἀλλά τοῦ ἴδιου τοῦ βασιλιᾶ του. Δέν εἶναι λοιπόν τῆς ἴδιας ποιότητος μ' ἐκεῖνα. Κι ἀκόμη, τ' ἄλλα βασιλεία θεμελιώνονται στό ψεῦδος καί θά ἔχουν τέλος. Τό δικό μου θεμελιώνεται στήν ἀλήθεια καί θά εἶναι αἰώνιο. Εἶσαι ἄνθρωπος τῆς ἀλήθειας, Πιλᾶτε; Τότε σέ προσκαλῶ νά γίνεις πολίτης τῆς βασιλείας μου» (βλ. Ἰω 18,33-38). Ὁ Πιλᾶτος ὅμως δέν ἀγαποῦσε τὴν ἀλήθεια. Καί ἔχασε ἔτσι τὴν ἀνεκτίμητη πρόσκληση.

Ἀκόμη, τό βασιλεῖο τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχει ὅρια καί σύνορα, ἀλλά θέλει νά ἀγκαλιάσει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «Ὁ Θεός θέλει νά σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί νά γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια» (Α' Τι 2,4). Γι' αὐτό ἄλλωστε ἰδρύθηκε. Ὅχι γιὰ νά εἶναι ἓνα γκέτο κάποιων λίγων μυημένων. Στὴν ἀρχαιότητα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦταν, γιὰ λόγους πού τό ἐπέβαλαν, ὑπόθεση ἑνός μόνον ἔθνους,

τοῦ Ἰσραὴλ· στὴν ἐποχὴ τῆς καινῆς διαθήκης ὅμως τά πράγματα ἀλλάζουν, γίνεται πολυεθνικὴ ἢ μᾶλλον πανανθρώπινη. Οἱ πάντες μποροῦν νά γίνουν ὑπήκοοί της. Ἀρκεῖ νά τό θέλουν. Διότι αὐτὴ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν διαθέτει στρατό καί ὄπλα καί δέν ἐπιβάλλεται μέ τό ξίφος. Ὅσοι ἐντάσσονται σ' αὐτήν, τό κάνουν ἐλεύθερα, πέρα ἀπὸ κάθε καταναγκασμό. Κι ὄχι μόνον ἐλεύθερα, ἀλλὰ καί γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τό νά εἶσαι πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ συνεπάγεται θλίψεις, ἀπόρριψη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους, διωγμό, ἀκόμη καί θάνατο. Τό ξεκαθάρισε ὁ ἴδιος ὁ ἰδρυτὴς της· «Ἐγὼ σηκῶνω σταυρόν κι ὅποιος θέλει νά μέ ἀκολουθήσει πρέπει νά κάνει τό ἴδιο» (βλ. Μθ 16,24). Δέν ὑποσχέθηκε «βίον ἀνθόσπαρτον». Πόσο δέ ἀληθινοὶ εἶναι οἱ λόγοι του αὐτοὶ ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τά τριακόσια πρῶτα χρόνια ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας πού σημαδεύτηκαν ἀπὸ σκληρότατους διωγμούς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καί ποτάμια αἵματος.

Γλῶσσα τῶν πολιτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Λέει πάλι ὁ Παῦλος· «Ἄν μιλάω τίς γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καί τῶν ἀγγέλων, δέν ἔχω ὅμως ἀγάπη, εἶμαι σάν τόν χαλκό ἢ τό κύμβαλο πού κάνει μόνον θόρυβο» (Α' Κο 13,1). Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἓνα ἀπὸ τά χαρίσματα πού λάμβαναν οἱ πιστοὶ μέ τό βάπτισμά τους ἦταν καί ἡ γλωσσολαλία, τό νά μιλοῦν ξένες ἢ ἀκατάλη-

πτες γλώσσες. Ἦταν ἓνα χάρισμα πού προκαλοῦσε θαυμασμό, ὅπως καί τά χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, τῆς προφητείας κ.ἄ. Ὁ ἀπόστολος ὅμως θεωρεῖ ὅτι ἀνώτερο ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀνώτερο ἀκόμη καί ἀπό τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα, εἶναι τό χάρισμα τῆς ἀγάπης, «ἡ καθ' ὑπερβολήν ὁδός» (Α' Κο 12,31). Γιά νά οἰκοδομεῖ ὁ χαρισματοῦχος τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι μόνο νά προκαλεῖ ἐντυπώσεις, πρέπει νά ἀγαπᾶ, νά μιλάει πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν γλώσσα τῆς ἀγάπης. Ἄλλωστε καί αὐτός ὁ Κύριος τήν ἀγάπη ὄρισε σάν χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν δικῶν του· «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰω 13,35). Ἔτσι δηλαδή θά ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους καί μέ τόν κόσμο καί θά μαρτυροῦν «περὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδος» (Α' Πέ 3,15), μέ τήν ἀγάπη. Καί τοῦτο διότι ἔτσι ἔκανε καί ὁ ἴδιος· ἀπευθύνθηκε στους ἀνθρώπους ὄχι μέ τόν νόμο ἢ τήν ἀπειλή, ἀλλά μέ τήν ἀγάπη. Μιάν ἀγάπη πού ἔφτασε μέχρι τόν σταυρό καί τόν θάνατο.

Ἡ Ἐκκλησία-βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πιό πολύτιμη προσφορά τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι ἡ ὁδός πού μᾶς ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή, στόν παράδεισο. Καί μᾶς χαρίζεται· ἡ μετοχή σ' αὐτήν εἶναι δωρεάν, δέν φορολογεῖται. Θά εἴμαστε λοιπόν ἀξιοκατάκριτοι ἂν δέν κάνουμε τά πάντα ὥστε αὐτό τό δῶρο νά πιάσει τόπο. Ἄν δέν ἀνταποκριθοῦμε μέ συνέπεια καί ζῆλο στήν πρόσκληση τοῦ Λυτρωτῆ νά γίνουμε μέλη της καί νά κληρονομήσουμε ἔτσι τήν σωτηρία.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Εἰς μνημόσυνον

Νικόλαος

Στίς 28 Μαΐου ἡ Ἀδελφότητά μας ξεπροβόδισε στό μεγάλο ταξίδι γιά τόν οὐρανό ἓνα μέλος της ἐκλεκτό, τόν ἀγαπητό μας γιατρό Νικόλαο Μαμόγλου. Λόγοι ἀγάπης γιά τόν πολύτιμο ἀδελφό, ἀλλά καί εὐγνωμοσύνης γιά τήν πολυετή καί πολυποίκιλη προσφορά του στό ἔργο τοῦ Θεοῦ ὑπαγορεύουν τή χάραξη αὐτῶν τῶν γραμμῶν, πού μέ ὅλη τήν ἀπλότητά τους ἀποθέτονται σάν ἓνα σεμνό ἀγριολούλουδο στόν τάφο του, ἓνα ταπεινό κεράκι στή μνήμη του.

Ὁ Νικόλαος εἶδε τό φῶς τῆς ζωῆς στό Λάκκωμα τῆς Χαλκιδικῆς τό 1937. Ἦταν τό πέμπτο παιδί ἀγροτικῆς οἰκογένειας, ἡ ὁποία ἔχασε τόν πατέρα πρὶν γεννηθεῖ τό στερνοπαίδι της.

Μαζί μέ τό γάλα τῆς μάνας του θήλασε τήν ὀρθόδοξη πίστη κι ἔμαθε νά ἐμπιστεύεται τή ζωή του στόν μεγάλο Πατέρα καί Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὁ ὁποῖος ἀδιάφυστα βεβαιώνει ὅτι «ὄρφανόν καί χήραν ἀναλήφεται» (Ψα 145,9. Τήν ἔνωσε καί τήν ἔζησε αὐτή τή φροντίδα καί μέριμνα τοῦ Θεοῦ ὁ μικρός Νικόλαος καί ἦταν ἡ πίστη καί ἡ εὐσέβειά του πού τόν καθοδήγησαν νά διαμορφώσει ἕναν χαρακτήρα ἀδαμάντινο. Διακρινόταν

ταν πάντοτε πρόθυμος νά ἐξυπηρετήσει καί νά βοηθήσει, ὅπου χρειαζόταν.

Ἐπί σειρά ἐτῶν ὑπηρετοῦσε στό ΙΚΑ Νεαπόλεως. Στό γραφεῖο του ὄλοι οἱ πονεμένοι ἔβρισκαν ὄχι ἀπλῶς ἕναν καταρτισμένο γιατρό ἀλλά καί ἕναν συμπονετικό ἄνθρωπο, πρόθυμο νά ἀκούσει τόν πόνο τους καί νά βρεῖ λύση στό πρόβλημά τους. Δέν ἀρκοῦν-

ἰατρός ὁ ἀγαπητός

γιά τήν ἐργατικότητα καί ἐπιμέλεια, τήν πραότητα καί γλυκύτητα, τήν πιστότητα καί συνέπεια στίς διαπροσωπικές του σχέσεις, τά εὐγενικά καί φιλόφιλανθρωπα αἰσθήματα πρὸς κάθε ἀναγκαζόμενο.

Γνώρισε τήν Ἀδελφότητα στά φοιτητικά του χρόνια, ὅταν ἄρχισε νά παρακολουθεῖ τά φοιτητικά μαθήματα, καί ἀπό τότε συνδέθηκε μέ τούς ἀδελφούς στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο ὀλόψυχα πίστευε καί εἰλικρινά ἀγαποῦσε. Στή συνέχεια ὡς γιατρός ὀργάνωσε τό Τμῆμα Αἰμοδοσίας τῆς Ἀπολυτρώσεως πού συμπαραστάθηκε σέ ἑκατοντάδες ἀσθενεῖς. Ἐπί δεκαετίες διετέλεσε μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί δύο φορές ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος. Σοβαρός καί συνετός, σεμνός καί ἀθόρυβος, προσηνής καί φιλικός πρὸς ὄλους, ἦ-

ταν στό ὠράριο τῆς ὑπηρεσίας του. Ἀναλάμβανε ἀμισθί κατ' οἶκον ἐπισκέψεις σέ ἀπόρους ἀσθενεῖς καί μαζί μέ ἄλλους συνεργάτες φρόντιζε νά συνδράμει στίς ἀνάγκες τους.

Τόν εὐλόγησε ὁ Θεός καί χάρηκε μέ τήν ἐκλεκτή καί ἀφοσιωμένη σύζυγό του, τήν κ. Ἀργυρώ, μία συγκροτημένη χριστιανική οἰκογένεια. Τά τρία παλληκάρια τους -ἐπιστήμονες σήμερα, οἱ δύο οἰκογενειάρχες καί μάλιστα ὁ πρῶτος πολύτεκνος- ὑπηρετοῦν τήν κοινω-νία ἀπό τό δικό του μετερίζι ὁ καθένας. Ἡ εὐχή καί τό παράδειγμά του εἶναι ἡ πιό πολύτιμη κληρονομιά πού ἄφησε στούς οἰκείους του, ἀλλά καί σέ ὄλους ὅσοι ἐν Χριστῶ συνδεθήκαμε μαζί του. Ἄς λογαριάσει ὁ Κύριος ὅσα γιά τό ὄνομά του ἐργάστηκε καί ἄς ἀναπαύει τήν ψυχή του! Νικολάου, ἱατροῦ τοῦ ἀγαπητοῦ, αἰωνία ἡ μνήμη!

Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/8

«θεραπέυων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ» (Μθ 9,35).

Ὁ Χριστός τά τρία χρόνια τῆς ἐπίγειας δράσης του ἔκανε πολλά σημεῖα καὶ θεραπείες, γιά νά καλλιεργήσει τήν πίστη, νά δείξει ὅτι δέν ἦταν μόνον ἄνθρωπος ἀλλά καί Θεός. Καί σήμερα βλέπουμε σημεῖα καί θαύματα πολλά στήν καθημερινή μας ζωή. Πόσες φορές ὁ Θεός ἔβαλε τό παντοδύναμό του χέρι καί μᾶς ἔσωσε ἀπό μεγάλο κίνδυνο! Ἀλλά τό μεγαλύτερο θαῦμα δέν εἶναι πού μᾶς γλύτωσε ἀπό ἀρρώστιες, ἀπό πνιγμούς, ἀπό δυστυχήματα. Τό μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι τό θαῦμα τῆς πίστεως. Μέ τήν πίστη βλέπουμε καί ἀκοῦμε τόν Θεό, συνομιλοῦμε μαζί, πιάνουμε τά χέρια του, κοινωνοῦμε τά ἄχραντα μυστήρια! Εἶναι τό θαῦμα τῆς Ἐκκλησίας στήν ὁποία ἀνήκουμε, τῆς σωτηρίας τήν ὁποία γευόμαστε.

Κυριακή 14/8

«καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν» (Μθ 14,20).

Ὁ Θεός θέλει νά μὴν πεινοῦν τά πλάσματά του στόν κόσμο αὐτό. Γι' αὐτό δέν τοποθέτησε τόν ἄνθρωπο πάνω στή σελήνη, ὅπου δέν ἀνθίζει λουλούδι, δέν ὑπάρχει μιὰ σταγόνα νερό οὔτε λίγο ὄξυγόνο. Δέν τόν ἔβαλε μέσα σέ μιὰ ἔρημο, ἀλλά μέσα στόν παράδεισο. Πλούσια ὁ Πατέρας πρόσφερε τά ἀγαθὰ στά παιδιά του. Ἀλλά πρέπει νά προσέξουμε! Πάνω ἀπό τά ὑλικά εἶναι τά πνευματικά. Ὁ ἄνθρωπος σήμερα ἔχει ἐργοστάσια, ἔχει ὑπερπαραγωγή ἀγαθῶν, ἀλλά ἡ ψυχὴ του εἶναι πεινασμένη. Φαίνεται ὅτι ἔχει τόσες ἀνέσεις καί τόσες διασκεδάσεις, ἀλλά τόν σφίγγει καί τόν περισφίγγει τό μαράζι, πού τόν ὀδηγεῖ στό ἄγχος, στήν ἀθλιότητα καί στήν αὐτοκτονία. Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Σημαίνουν ὅτι τῆ λύση τοῦ

προβλήματος τῆς ζωῆς μας δέν τή δίνει ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ πολιτική, ἡ κουλτούρα, τά χρήματα, οἱ καταθέσεις, τό ψυγεῖο, ἡ τηλεόραση. Τή δίνει Ἕνας, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός.

Κυριακή 21/8

«θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε» (Μθ 14,27).

Ὁ Κύριος προσευχόταν *«εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν»* καί μπορούσε ἀπό κεῖ νά βοηθήσει τούς μαθητές του. Ὅμως ἀφήνει τὴν προσευχή καί ἔρχεται στὴν τρικυμία. Μέσα στό καράβι εἶναι δυνάμει ὅλη ἡ Ἐκκλησία του, οἱ ἀπόστολοι πού εἶναι ἡ σπορά, οἱ καταβολάδες τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός ἔρχεται καί συμπαραστέκεται, γιὰ νά δείξει ὅτι διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅταν ἡ Ἐκκλησία θά βάλ्लεται καί θά προσβάλλεται, ὁ Κύριος θά εἶναι μαζί μας! Ἀλλά καί στὴν προσωπική μου ζωή. Ὅταν νιώθω τό ἔδαφος κάτω ἀπὸ τά πόδια μου νά σειεται, τὸν οὐρανὸ βουρκωμένο, τίς δυνάμεις μου νά παραλύουν, ὅταν οἱ κίνδυνοι μέ ἀπειλοῦν καί μέ περικυκλώνουν, τότε βλέπω τὸν Ἰησοῦ νά περπατάει στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς μου καί νά μοῦ φωνάζει: «Θάρρος, παιδί μου, ἐγὼ εἰμαι, μὴ φοβᾶσαι!». Πόσο κουράγιο παίρνω, πόση δύναμη, πόση χαρά ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή!

Κυριακή 28/8

«τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» (Μθ 17,21).

Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι βασικός, θεμελιακός, καί πρέπει νά τὸν προσέξουμε. Τὸ «γένος» δέν σημαίνει τὸ ἰδιαίτερο δαιμόνιο πού ἔχει τὸ παιδί, ἀλλὰ ὅλους τούς δαίμονες. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι δυνατόν νά θεραπευθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη καί τίς κακίες του παρά μόνον μέ τὴν προσευχή καί τὴ νηστεία. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο παραδίδουμε τὸν ἑαυτὸ μας στὸν μεγάλο γιατρό, τὸν Κύριο, γιὰ νά μᾶς γλυτώσει. Καί εἶναι βέβαιο, μαρτυρημένο καί ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν ἁγίων πατέρων μας, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα: Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει πίστη δυνατὴ καί ἡ πίστη αὐτὴ γίνεται προσευχή μέ νηστεία καί ἐλεημοσύνη, μπορεῖ νά ἐπιτελέσει πολλὰ θαύματα καί καταπληκτικὰ σημεῖα.

*Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)*

«Ὁ στέφανος τῆς Ἀειπαρθένου»

Πλήθος θεοφιλῶν ψυχῶν ἀνά τούς αἰῶνες, προικισμένων μέ τό χάρισμα τῆς συγγραφῆς, ἐπιθυμώντας νά ἀποτίσουν τιμή στό πρόσωπο τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, συνέθεσαν μία πλειάδα ποιημάτων ἀφιερωμένων στή μητέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα στά ποιήματα αὐτά, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τά πύ γνωστά σέ ὄλους μας, οἱ Χαιρετισμοί στήν Παναγία καί οἱ δύο Παρακλητικοί Κανόνες τοῦ δεκαπενταγούστου, ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖται ὡς ἐτερόφωτος ἀστήρ, πού φωτίζεται, λαμπρύνεται καί δοξάζεται ἀπό τό θεικό φῶς καί τή θεική δόξα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τόν ὁποῖο κρατᾶ στήν ἀγκαλιά της.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης, ὁ θεοτοκόφιλος αὐτός Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, συνέλεξε, ἐπιμελήθηκε καί ἐξέδωσε 62 κανόνες, στό Θεοτοκάριον τοῦ τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖ «στέφανον τῆς Ἀειπαρθένου». Μεταξύ τῶν 22 «ἱερῶν καί θεσπεσίων μελωδῶν» τοῦ Θεοτοκαρίου, οἱ ὁποῖοι συνέγραφαν τά «μελισταγῆ» αὐτά «ἄσματα» πρὸς τιμήν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, συγκαταλέγονται ἐπιφανεῖς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ὁ πατριάρχης Φώτιος, «ὁ ὠδικὸς ὄρνις τῆς ἐκκλησίας»· μεγάλοι ὕμνωδοί, ὅπως ὁ μύστης τῆς Παρθένου Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός· βασιλεῖς, ὅπως ὁ Θεόδωρος Λάσκαρις ἀλλά καί ἐπιφανεῖς μοναχοί, ὅπως

ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, «ὁ μουσικὸς τέττιξ (=τζιτζικας) τῶν ὀρθοδόξων».

Μέσα ἀπὸ αὐτὲς τίς γραμμὲς θὰ προσπαθήσουμε καὶ ἐμεῖς ὡς «φίλοι» τῆς Θεοτόκου, ἀκολουθώντας τὴν παραίνεση τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, νὰ περιηγηθοῦμε στὸν εὐώδη αὐτὸν λειμῶνα καὶ νὰ τῆς πλέξουμε ἓνα στεφάνι «ποικιλόχρωμο» καὶ «ἀνθόπλοκο». Μὰ ποιὸ εὐῶδες ἄνθος εἶναι ἀντάξιο τῆς Παρθένου, αὐτῆς πού εἶναι «ὁ λειμῶν ὁ εὐθαλής», «ἡ μυρίπνου τοῦ Θεοῦ φυταλιά»; Οἱ ὕμνωδοὶ τοῦ Θεοτοκαρίου φαίνεται νὰ ἀνατρέχουν σὲ ὅλη τὴν κτίση προκειμένου νὰ ἀντλήσουν χρώματα καὶ εἰκόνες, γιὰ νὰ ζωγραφίσουν μέ τούς στίχους τους τὴν Ἁειπάρθενο, «τὴν παγκόσμιον χαράν». Συμπλέκουν δόγμα καὶ ἱστορία γιὰ νὰ πλέξουν τὸν στέφανο αὐτὸ τῶν ἐγκωμίων, γιὰ τὴ «θυγατέρα» καὶ συνάμα τὴ «μητέρα» τοῦ Πλαστουργοῦ· τὴν «κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως μεθόριον ὑπάρχουσαν». Ἐπιστρατεύουν μάλιστα καὶ τούς προφήτες, οἱ ὅποιοι «διὰ συμβόλων παραδόξων» ἀνακήρυξαν τὴν Παρθένο «μητέρα τοῦ Θεοῦ».

Ἐξίσταται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς μπρὸς στοὺς μεγαλεῖο τῆς παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας, ὅπως κάποτε ὁ Γαβριήλ. Ἀναγνωρίζει τὴν ἀδυναμία τῆς ἀνθρώπινης προσφορᾶς στὴ Θεομήτορα, «τὴν τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἀστενοχωρῆτως κηύσασαν», καὶ ἰκετεύει γιὰ τὴ δικὴ τῆς μεσιτεία στὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ τῆς, ὥστε νὰ λυτρωθεῖ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ἀπὸ τὴν «ὀμίχλην τῶν παθῶν».

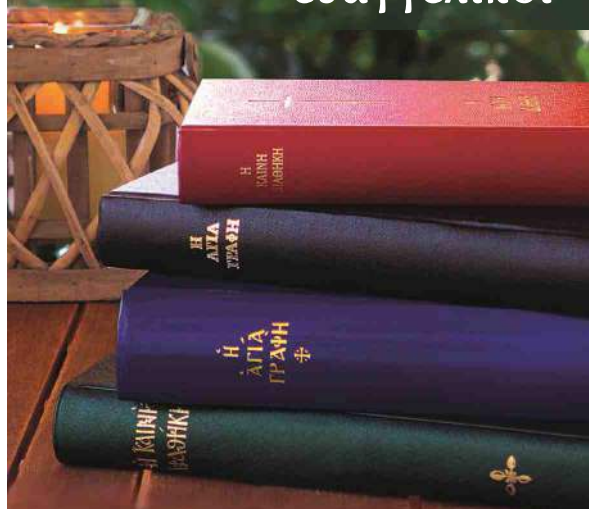
Ὁ ἅγιος Νικόδημος ἀναφερόμενος στὴν ὠφέλεια πού θὰ ἀποκομίσει ὁ μελετητὴς τοῦ Θεοτοκαρίου, ὁ «τερψίβιβλος τῆς Θεοτόκου

φίλος», τὸν προτρέπει νὰ μὴν ἀρκεστεῖ μόνον στὸ νὰ ψάλλει μελωδικῶς τούς ὕμνους στὴν Παρθένο, ἀλλὰ νὰ ἐμβαθύνει μέ τὸν νοῦ στὰ ψαλλόμενα καὶ ἔτσι θὰ ἐπιτύχει τὴ θεραπεία τῆς ψυχῆς, τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος.

Τὸ Θεοτοκάριον, τὸ «ἐγκωμίων ἀειθαλὲς διάδημα», προσφέρεται στὴν Ἁειπάρθενο ὡς στεφάνι πού στέφει οὐσιαστικῶς ἐκεῖνο τὸ «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου», τὸ ὁποῖο κατέστησε τὴν ἀφανῆ κόρη τῆς Ναζαρέτ Θεοτόκο καὶ «προσφύγιον πάντων». Ἔτσι, καλοῦμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ὕμνητές τῆς Παρθένου, πλάι στοὺς ὕμνους καὶ στὰ δοξαστικὰ πρὸς τιμὴν τῆς, νὰ ἐπαναλαμβάνουμε αὐτὸ τὸ «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου» σὲ κάθε περίσταση τῆς πολυτάραχης βιοτῆς μας, γιὰ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀρετῶν τῆς «πολυσυνθέτου χαρίτων» κόρης τῆς Ναζαρέτ. Ἐκεῖνη ἔγινε «πολύαστρος σφαῖρα τοῦ οὐρανοῦ» φιλοξενώντας στὰ σπλάχνα τῆς τὸν «ἀνέσπερον ἥλιον» Χριστό· κατέστη «τοῦ ἐλέους ποταμὸς» κυφορώντας τὸν παντελεῆμονα Κύριο καὶ «ἀνεξάντλητη κρήνη» γαλουχώντας τὸ «ὔδωρ τῆς ζωῆς». Ἐμεῖς, οἱ ἔχοντες ἀνάγκη τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, καὶ διψῶντες τὴ δικαιοσύνη του, χαιρετίζουμε τὴ «Δέσποινα τῶν οὐρανῶν» μέ τὰ λόγια τοῦ Νικομηδεῖας Γεωργίου «χαῖρε ἀκρωτήριον ὄντως τῆς καλῆς ἐλπίδος, Παρθένε, τοῖς τὸν ὠκεανὸν τοῦ βίου πλέουσι», ζητώντας τὴ μητρικὴ τῆς πρεσβεία πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ τῆς, πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας.

Δ. Καλογεράκη

Εὐαγγέλιο, εὐαγγελιστές, εὐαγγελικοί

Πρόσφατα σέ αρκετές ἐπαρχιακές πόλεις οἱ κάτοικοι βρῆκαν στήν ἐξώθυρά τους ἀντίτυπο καλαίσθητης ἔκδοσης τῆς Καινῆς Διαθήκης καί συνοδό φυλλάδιο. Οἱ προσφέροντες ἔκριναν σκόπιμο νά μήν ἀποκαλύψουν τή θρησκευτική τους ταυτότητα, πού κρύβεται πίσω ἀπό τόν τίτλο «Ἑλληνική Ἱεραποστολική Ἑνωση», βεβαιώνοντας ὅτι δέν ἔχουν σχέση μέ αἰρέσεις, μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, μορμόνους κτλ. Ἡ ἐνέργεια αὐτή σχολιάστηκε ποικιλοτρόπως ἀπό μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Σέ κάποιες μητροπόλεις ἐνημερωτική ἐγκύκλιος προέτρεψε ὀρθῶς τούς πιστούς νά κρατήσουν τό βιβλίο, καθώς τό περιεχόμενό του δέν ἔχει ὑποστειῖ ἀλλοιώσεις.

Ἄς ἐξετάσουμε ὅμως ποιοί αἰρετικοί -καί ὄχι ὀρθόδοξοι- προέβησαν στήν ἐνέργεια αὐτή. Εἶναι μέλη τῆς εὐαγγελικῆς λεγόμενης «ἐκκλησίας», μίας ἀπό τίς ἀρχικές αἰρέσεις τῶν διαμαρτυρομένων, ἡ

ὁποία ἀκολουθεῖ τίς διδαχές τοῦ Λουθήρου. Γιατί δέν θέλουν νά ἀποκαλύπτουν τήν ταυτότητά τους εἶναι σοβαρό ἐρώτημα. Οἱ εὐαγγελικοί-λουθηρανοί ἔχουν πολλά μέλη κατὰ τόπους, κυρίως στή Γερμανία, στίς Σκανδιναβικές χώρες καί στίς Η.Π.Α. Ἡ δράση τους ἀναμφισβήτητα εἶναι ἀξιέπαινη, καθώς ἀπαιτεῖ θυσία χρόνου καί χρημάτων. Μάλιστα ἀκούστηκε ὅτι κάποιοι ἀπό τούς διανομεῖς προέρχονταν ἀπό τίς Η.Π.Α.!

Γιατί ὅμως ἐπέλεξαν ὡς χώρα δράσεως τήν Ἑλλάδα; Μήπως μελέτησαν τήν ἱστορία τῶν πρώτων χρόνων μετὰ τήν παλιγγενεσία καί εἶδαν ὅτι τότε οἱ μισιονάριοι, πού εἶχαν κατακλύσει τή χώρα μας, δέν εἶχαν ἐπιτύχει σπουδαῖα πράγματα; Μήπως θεώρησαν ὅτι ἡ ἀπόγνωση, στήν ὁποία ἔχει περιέλθει μερίδα τοῦ λαοῦ μας, καθιστᾷ τό ἔδαφος πρόσφορο γιά προσηλυτισμό; Ἀλλά ἄν, ὅπως διατείνονται, εἴμαστε ὅλοι οἱ χριστιανοί ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ, ἀνεξάρτητα ἀπό τό δόγμα τό ὁποῖο πρεσβεύουμε (προτεσταντική θεωρία τῶν κλάδων), δέν ὑπάρχει στόν πλανήτη ἄλλο ἔδαφος γιά σπορά τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου καί ἐπελέγη ἡ χώρα μας γιά δράση;

Οἱ εὐαγγελικοί, οἱ διαμαρτυρόμενοι ἐν γένει, καυχῶνται γιά τή συχνή μελέτη τῆς ἀγίας Γραφῆς. Βέβαια ἐμεῖς, οἱ ὀρθόδοξοι, πρέπει νά ντρεπόμαστε καθώς οἱ περισσότεροι δέν τή διαβάσαμε οὔτε ἀπό περιέργεια. Ἰσχύει ὅμως γιά τούς

αίρετικούς τό έρώτημα του άποστόλου Φιλίππου προς τον επί των οικονομικών της βασίλισσας της Αιθιοπίας: «ἀρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;» (Πρξ 8,30). Διότι δέν άρκει νά μελετοῦμε τό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλά καί νά τό κατανοοῦμε, ὥστε νά ἐφαρμόζουμε στή συνέχεια τίς ἐντολές του Θεοῦ. Δυστυχῶς οἱ διαμαρτυρόμενοι, στήν προσπάθειά τους νά ἀποκαθάρουν τίς ἀθλιότητες του Βατικανοῦ, ἀπέρριψαν τήν Ἱερή Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί ἐρμηνεύουν κατά τό δοκοῦν τήν Καινή Διαθήκη. Ἔτσι μετατράπηκε ὁ κάθε πιστός σέ ἕναν πάπα σέ μικρογραφία.

Ἡ πλέον ὀλέθρια πλάνη ἐπί του πρακτέου συνίσταται στήν ἀντίληψη ὅτι ὁ Θεός παρέχει πλούσιες ὑλικές εὐλογίες σέ ὄσους ὁμολογοῦν πίστη στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό! Ἡ εὐμάρεια του δυτικοῦ κόσμου, λοιπόν, δέν ὀφείλεται στήν ἀπληστία τῶν «χριστιανῶν», στήν καταλήστευση του πλοῦτου τῶν φτωχῶν χωρῶν του πλανήτη καί στούς πολέμους γιά τά συμφέροντά τους, ἀλλά εἶναι δῶρο του Θεοῦ! Ἡ ἄνοδος καί ἡ ἐπικράτηση του καπιταλισμοῦ, αὐτοῦ του ἄγριου καί ἀντιανθρώπινου πολιτικοκοινωνικοῦ συστήματος, ὀφείλεται στίς τραγικά ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις περί κοινωνίας του προτεσταντικοῦ κόσμου.

Στήν Εὐρώπη οἱ εὐαγγελικοί ἐμφανίζονται μέ «προοδευτικό» πρόσωπο ἔναντι τῶν «συντηρητικῶν» ρωμαιοκαθολικῶν. Ὁ προοδευτισμός τους μάλιστα φτάνει καί σέ πλεῖστες ὄσες ἀναθεωρήσεις τῆς εὐαγγελικῆς ἠθικῆς στά πλαίσια τῆς ἐναρμόνισης του Εὐ-

αγγελίου μέ τίς κοινωνικές συνθήκες που ἔχουν ἐπικρατήσει στήν παρηκμασμένη καί θνήσκουσα γηραιά ἡπειρο. Ἔτσι, σέ κάποιες χῶρες ἔχουν ἀναγνωρίσει τήν ὁμοφυλοφιλία καί χειροτονοῦν ἀκόμη καί ὁμοφυλόφιλους ἢ ὁμοφυλόφιλες κληρικούς (Σουηδία, Νορβηγία). Σέ ἄλλες ἐπιχαίρουν γιά τήν τιμωρία τῶν «γουρουνιῶν* του Νότου», που παραμένουν δέσμιοι τῶν «δεισιδαιμονιῶν» του παρελθόντος!

Παρά ταῦτα, στίς ὀρθόδοξες χῶρες πολλοί θρησκευτικοί ἡγέτες ἔχουν κυριευθεῖ ἀπό πνεῦμα ἀγαπολογίας γιά τούς αίρετικούς, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη καί σήμερα ἐφορμοῦν μέ ποικίλους τρόπους κατά του ποιμνίου τους, που ἐν πολλοῖς ὁμοιάζει ὡς «πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα» (Μθ 9,36). Ἄντί νά ἀνασκουμπωθοῦν καί νά ἐπιχειρήσουν τόν ἐπανευαγγελισμό του ὀρθόδοξου λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τόν λόγο του Θεοῦ, προβαίνουν σέ συσκέψεις ἐπί συσκέψεων μέ τούς ἑτεροδόξους στά πλαίσια δῆθεν τῆς κοινῆς προσπάθειας γιά τήν ἐνότητα του χριστιανικοῦ κόσμου. Ἀλλά ἡ λεγόμενη ἐνότητα θά συντελεστεῖ ὄχι μέ τήν ψευδή ἀγάπη ἀλλά μέ τήν ἐπιστροφή στήν ἀλήθεια: τή μοναδική ἀλήθεια, τήν ὁποία ὄλο καί περισσότεροι στή Δύση, μετά ἀπό προσωπική ἀναζήτηση, βρῖσκουν στήν Ὁρθοδοξία.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

---

* PIGS=Portugal, Italy, Greece, Spain, οἱ χῶρες που θεωροῦνται ὑπαίτιοι τῆς οικονομικῆς κρίσης.

Ἐσχατη ἐλπίδα

Ἄλλοι μᾶς κόψαν, λένε, τό νερό στή μάνα
καί μᾶς στεγνώσαν τίς καλές προοπτικές.
Μᾶς βρήκανε λιμοί, λοιμοί, σεισμοί, πνιγμοί,
ἐμπρησμοί, καταποντισμοί, ξολοθρεμοί,
ἡ γῆ μας συρρικνώθηκε σέ χῶμα μιᾶς πατημασιᾶς,
ἀπό τή μιά ψηλά βουνά, ἀπ' τήν ἄλλη πέλαγα κλειστά,
τείχη ὑπονομευμένα,
καστρόπορτες ἀφύλαχτες
καί πάσχει ὁ ποιητής καί συλλογιέται:
Τί φταίνει οἱ Κέλτες, οἱ Γαλάτες, οἱ Ἀλαμάνοι
ὄταν μονάχοι σπάσαμε τῆς μνήμης τίς κλωστές,
ὄπλες ἀπ' ἀκριβό μετάξι χρυσαφί;
Ἐπιμηθεῖς ἀδιόρθωτοι, νευστάζοντες τήν κάραν,
τίς τύχες μας τίς παίξαμε, τίς χάσαμε στά ζάρια
κι ὕστερα πήραμε ἀπό πάνω
νά ρίχνουμε ἀβασάνιστα σέ ξένους τίς αἰτίες.
Εἴρωνες κι ἀρνητές μέσ στήν Κοινότητα
στήν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου καί στήν Ἀγορά
ξύνουμε τίς πληγές κι αἱμορραγοῦμε ἐξαντλημένοι.
Μικρό ἀλωνάκι, ἡ δόξα σταυραῖτός
φτερούγισε μακριά στοῦ ὀρίζοντα τά βάθη
- ποῦ νά ἴβρω τώρα τά ἴχνη της.
Μόνος μᾶς ἔμεινεν ὁ πόνος.
Ὡστόσο, πῶς νά σοῦ τό πῶ, κρατῶ μιά ἐλπίδα.
Κάπου εἶδα νά φυτρώνει νιό βλαστάρι
καί σκίρτησε ἀναπάντεχα ἡ καρδιά·
ἦταν μιά σκουροπράσινη κοντούλα δάφνη.

Ἰ. Ἀ. Νικολαΐδης

Δυό χέρια... μιά προσευχή...

Στέκομαι μπροστά στήν εικόνα τῆς παναγίας Μητέρας καί προσπαθῶ νά ψελλίσω δυό λόγια προσευχῆς. Ἀβίαστα ἡ ματιά μου πέφτει στό κέντρο σχεδόν τῆς εικόνας. Παρατηρῶ τά δυό χέρια πού βρίσκονται ἐκεῖ σάν σύμπλεγμα ἱερό καί μένω ἐκστατική νά στοχάζομαι...

Τό χέρι τοῦ μικροῦ Χριστοῦ πού εὐλογεῖ καί τό χέρι τῆς Μητέρας πού ὑψώνεται ἱκετευτικά πρὸς τόν Υἱό τῆς. Δυό χέρια πού νιώθω πῶς γιά μένα ἀπλώνονται καί θαρρεῖς μοῦ μιλοῦν τούτη τήν ὥρα... Δυό χέρια πού ἔχω ἀνάγκη στῆς ζωῆς μου τήν πορεία πῶς πολύ ἀπό ὀτιδῆποτε ἄλλο. Τό χέρι πού εὐλογεῖ, κι ἐκεῖνο πού πρεσβεύει... «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον...» «Ἵπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε...» Τούτη ἡ σύνθεση μέ μαγνητίζει, μέ ξεκολλᾷ ἀπό τά γήινα καί μέ ἀνεβάζει ψηλά. Μέ βοηθᾷ τόσο πολύ νά νιώσω τήν ἀνάγκη τοῦ ἐλέους καί τῆς θείας βοήθειας. Νά ἀπαγκιστρωθῶ ἀπό τά τῆς γῆς καί νά στραφῶ στά οὐράνια, τά ἀληθινά καί αἰώνια...

Σκέφτομαι ἀκόμα, καθώς παρατηρῶ τά δυό χέρια, ὅτι μπροστά σέ κάθε βυζαντινὴ εἰκόνα βλέπω μόνο ὕψος καί πλάτος, ἀλλά δέν βλέπω βάρος. Καί

νιώθοντας αὐτή τήν ἔλλειψη, προσπαθῶ νά γίνω ὁ ἴδιος βάρος, ἡ τρίτη διάσταση. Μέ συγκλονίζει ἡ βαθεῖα σοφία τοῦ ἀγιογράφου, πού ἀδιαφορεῖ γιά τό μορφικά τέλειο ἀποτέλεσμα, προκειμένου νά μέ ἀναγάγει, νά μέ ἀλλοιώσει.

Εἰσάγομαι ἀσυναίσθητα σέ μιά ἄλλη πραγματικότητα καί ἐν προσευχῇ ἀκουμπῶ τήν κάθε ἀγωνία μου σέ τοῦτα

τά δυό χέρια... Νομίζω τώρα πῶς ὅπου νά ἔναι τό χέρι τοῦ Χριστοῦ πού εὐλογεῖ θά μέ ἀγγίξει. Καί κεῖνο τό χέρι τῆς Παναγίας θαρρεῖς καί πάλλεται δεόμενο μπροστά Του... γιά μένα, γιά σένα, γιά ὅλο τόν κόσμο.

Κύριε, δέξου τήν πρεσβεία τῆς παναγίας Μητέρας σου καί ἐλέησέ με... Κάνε καί τά δικά μου χέρια νά ὑψώνονται σέ προσευχή καί δέηση σέ Σένα, νά ἀπλώνονται γιά ἔλεος καί ἀγάπη στόν ἀδελφό... Κάνε τά χέρια μου, χέρια δικά Σου! Κάνε τίς ἐπιθυμίες μου πράξη γιά Σένα καί μέ Σένα. Μάθε μου τό πῶς, μάθε μου τό πότε. «Κύριε, ἐλέησον... Ἵπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε... νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μ. Δανιήλ

«Γιά τή μητέρα γλώσσα μας τά λάβαρα κρατήστε» (Παλαμᾶς)

«Προφανῶς εἶναι παρά φύσιν αὐτό πού συμβαίνει σήμερα, νά διδάσκονται τρεῖς ὥρες Ἀρχαῖα καί δύο Νέα Ἑλληνικά στήν Α΄ Γυμνασίου», δήλωσε ἐσχάτως ὁ ὑπουργός Παιδείας τῆς κυβέρνησης, πού -ὑποβοηθούμενη καί ἀπό συμπλέοντες τῶν ἄλλων παρατάξεων- καθιερώνει τά ὄντως παρά φύσιν ὡς κατά φύσιν καί τά νομιμοποιεῖ. Ἔτσι, κατά τό ἐπετειακό ἔτος Ἀριστοτέλη, μέ ΦΕΚ (1640/9-6-2016), μειώθηκε ὁ χρόνος διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν στό Γυμνάσιο. Ἡ σταδιακή συρρίκνωση, ὅμως, τῶν κλασικῶν σπουδῶν, τήν ὁποία παρακολουθοῦμε, συνιστᾷ ἀνεπανόρθωτη ἀπώλεια γιά τό ἐκπαιδευτικό σύστημα.

Ἡ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση, ὡς γνωστό, στοχεύει μεταξύ ἄλλων στό νά καλλιεργήσει στόν μαθητή κριτική ἱκανότητα, δημιουργική σκέψη, παρατηρητικότητα κτλ. Ἐργαλεῖο δοκιμασμένο στήν πορεία τοῦ χρόνου γιά τήν παιδευτική διαδικασία ἔχουν ἀποδειχθεῖ τά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά. Ἡ μελέτη τους συμβάλλει, ἐπιπλέον, στήν ἱστορική μνήμη τοῦ ἕθνους μας· γι' αὐτό ἡ σωστή διδασκαλία καί ἡ μετάδοσή τους στή νέα γενιά ἀποτελεῖ ἐθνικό χρέος. Σήμερα, μάλιστα, πού ὁ ὁδοστρωτήρας τῆς παγκοσμιοποίησης ἀπειλεῖ νά κατεδαφίσει τά πάντα, ἡ γνώση τῆς ἀρχαίας κληρονομιάς μπορεῖ νά λειτουργήσει ὡς ἀνάχωμα κατά τῆς ἀλλοίωσης τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας.

Τά Ἀρχαῖα βοηθοῦν ἀκόμη στήν ὀργάνωση τῆς ἀνθρώπινης σκέψης, καθῶς καί στήν ἐκμάθηση καί ἄλλων γλωσσῶν. Ἐξάλλου, γνωρίζουμε ὅτι ὁποῖος θέλει νά μι-

λᾷ καί νά γράφει σωστά Νέα Ἑλληνικά, πρέπει νά γνωρίζει τίς ρίζες τους, δηλαδή τά Ἀρχαῖα Ἑλληνικά.

Ἐπιπροσθέτως ἡ δυνατότητα κατανόησης στοιχείων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἐπιβάλλεται γιά τό σύνολο σχεδόν τῶν σύγχρονων ἐπιστημῶν. Ὁ μέγας φιλόσοφος καί φυσικός Werner Heisenberg ἀναγνωρίζοντας τή σημαντική προσφορά τους εἶχε δηλώσει: «Ἡ θητεία μου στήν ἀρχαία ἑλληνική γλώσσα ὑπῆρξε ἡ σπουδαιότερη πνευματική μου ἄσκηση. Στή γλώσσα αὐτή ὑπάρχει ἡ πληρέστερη ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στή λέξη καί στό ἐννοιολογικό της περιεχόμενο».

Πράγματι, πόσο προνομιούχοι εἴμαστε ὡς Ἕλληνες! «Γιά κοιτάξετε πόσο θαυμάσιο πράγμα εἶναι», ἀναφωνεῖ ὁ νομπελίστας ποιητής μας Γιώργος Σεφέρης, «...ἀπό τήν ἐποχή πού μίλησε ὁ Ὅμηρος ὡς τά σήμερα, μιλοῦμε, ἀνασαινοῦμε καί τραγουδοῦμε μέ τήν ἴδια γλώσσα. Κι αὐτό δέν σταμάτησε ποτέ, εἴτε σκεφτοῦμε τήν Κλυταιμνήστρα πού μιλά στόν Ἀγαμέμνονα, εἴτε τήν Καινή Διαθήκη, εἴτε τούς ὕμνους τοῦ Ρωμανοῦ καί τόν Διγενή Ἀκρίτα, εἴτε τό Κρητικό Θέατρο καί τόν Ἐρωτόκριτο, εἴτε τό δημοτικό τραγούδι».

Τήν ἀλήθεια αὐτή τεκμηριώνει ἐπιστημονικά ὁ καθηγητής τῆς Γλωσσολογίας Γεώργιος Μπαμπινιώτης: «Ἡ ἑλληνική γλώσσα ἀποτελεῖ μοναδικό παράδειγμα γλώσσας μέ ἀδιάσπαστη ἱστορική συνέχεια καί μέ τέτοια δομική καί λεξιλογική συνοχή, πού νά ἐπιτρέπει νά μιλάμε γιά μία ἐνιαία ἑλληνική γλώσσα ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα».

Ὁ ἕτερος νομπελίστας ποιητής μας Ὀδυσσεύς Ἐλύτης συμπληρώνει: «Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ ὑπάρχει παρά μία γλῶσσα, ἡ ἐνιαία ἑλληνική γλῶσσα. Τὸ νὰ λέει ὁ ἔλληνας ποιητής, ἀκόμα καὶ σήμερα, ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ὁ ἄνεμος, ὅπως τὸ ἔλεγαν ἡ Σαπφώ καὶ ὁ Ἀρχιλόχος, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα. Εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Ἐπικοινωνοῦμε κάθε στιγμή μιλώντας μέ τίς ρίζες πού βρίσκονται ἐκεῖ. Στά Ἀρχαῖα».

Φυσικά, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοεῖται τὸ σημαντικότερο ἰδιαίτερο γνώρισμα τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ἡ οἰκουμενικότητά της. Ἡ παγκόσμια ἐμβέλειά της ὀφείλεται βεβαίως στό κύρος πού ἀπέκτησε διεθνῶς ἡ ἑλληνική ὡς γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὑμνογραφίας τῆς ὀρθόδοξης λατρείας. Μάλιστα, παρά τούς δυσχεῖμερους αἰῶνες τῆς σκλαβιάς πού πέρασε τὸ Ἔθνος μας, ἡ γλῶσσα διατηρήθηκε καὶ διαφυλάχθηκε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μέ τὰ λειτουργικά βιβλία της, ἀλλὰ καὶ μέ τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἐκείνη εἶχε ἰδρύσει.

Ὡστόσο, συχνά ἀκούγεται ἡ ἔνστασις ὅτι «θὰ μελετήσουμε μεταφρασμένους τούς ἀρχαίους συγγραφεῖς». Ἄλλο, ὅμως, εἶναι ἡ μελέτη ἀπὸ τὸ πρωτότυπο καὶ ἄλλο ἀπὸ τὴν μετάφραση. Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική μέ τὴν ποικιλία της, τὴν εὐστροφία της, τὴν πλαστικότητά της, ἀποτελεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ ἓνα μορφωτικὸ ἀγαθό. Ἐπιπλέον, μορφή καὶ περιεχόμενο δὲν χωρίζονται, ἀφοῦ ἀποτελοῦν μία χημικὴ ἔνωση δυσδιάσπαστη. Ἀντίθετα, ἡ μετάφραση ἀποδίδει τὸ περιεχόμενο τοῦ μεταφραζόμενου κειμένου, μέσα ἀπὸ τίς γλωσσικὲς ἐπιλογές τοῦ μεταφραστῆ καὶ τὰ πολιτισμικὰ συμφραζόμενα τῆς ἐποχῆς του, ἀδυνατώντας, ὅμως, νὰ μεταφέρει ἐπιτυχῶς τούς ἰδιαίτερους κυματισμούς τοῦ πρωτοτύπου. Ἔτσι, παρά τίς τόσες φιλότιμες μεταφραστικὲς προσπάθειες, τὸ γλωσσικὸ αἶσθημα νοθεύεται ὅταν «μυρμουρίζουμε σπασμένες λέ-

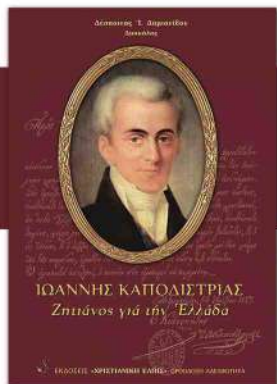
ξεις ἀπὸ ξένες γλῶσσες» (Σεφέρης), μέ τὰ «greeklish», τούς ἀγγλισμούς, τούς σολοικισμούς, τὰ διάφορα γλωσσικὰ λάθη, τὰ κακῆς ποιότητας κείμενα.

Ἐπιτέλους, ἄς τὸ καταλάβουμε: «Δὲν ὑπάρχει μέλλον χωρὶς μνήμη τοῦ παρελθόντος» (Carlo Bo). Ὁ παραγκωνισμὸς τῆς μελέτης τῶν Ἀρχαίων συνιστᾷ ἐπίθεσις στό παρελθόν, στό θεμέλιο τῆς ταυτότητάς μας, μέ στόχο τὴν τελικὴ ἀποκοπή ἀπὸ τίς ρίζες μας, χωρὶς τίς ὁποῖες τὸ πλούσιο δέντρο τοῦ πολιτισμοῦ θὰ παραδοθεῖ σὲ μία ἀργή, ἀδυσώπητη, καταστροφικὴ κατάρρευση.

Καὶ ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα μειώνεται ἡ διδασκαλία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, σὲ εὐρωπαϊκὰ κράτη (Γαλλία, Γερμανία) παρατηρεῖται ἔντονη κινητικότητα γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς μαζικῆς διδασκαλίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς στὴ Μέση Ἐκπαίδευση. Παράλληλα διοργανώνεται πανευρωπαϊκὸ συνέδριο γιὰ τὸ 2017 μέ θέμα τὴν ἀνάγκη προστασίας γλωσσῶν πού ὑπῆρξαν φορεῖς σημαντικοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά.

Ἐπίκαιρη γιὰ τίς περιστάσεις ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς ἀείμνηστης γαλλίδας ἑλληνίστριας Jacqueline de Romilly, πού ἀνάλωσε τὴ ζωὴ της στὴ μελέτη τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας: «Ἡ γλῶσσα πού μᾶς χάρισαν οἱ Ἕλληνες, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, εἶναι ἡ βάση, τὸ στήριγμα, ἡ ἀπαρχὴ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Ζητῶ μία χάρις ἀπὸ τούς Ἕλληνες, νὰ μὴν ξεχνοῦν τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά καὶ νὰ μεριμνοῦν γι' αὐτά, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἐξέλιξή τους, τὰ Νέα Ἑλληνικά. Θὰ πρέπει οἱ Ἕλληνες νὰ μὴν ὑποκύψουν καὶ νὰ μὴ χάσουν ἢ εὐτελίσουν τὴ σκέψη τους καὶ τὴ μοναδικότητά τους. Νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ μόνη λέξη πού ὀλόκληρος ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς μπορεῖ καὶ ὀφείλει νὰ τούς πεῖ εἶναι ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ».

Εὐδ. Αὐγουστίνου

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ Ζητιάνος για την 'Ελλάδα

Σώστε τό 'Εθνος

*«Χωρίς πίστιν
εις τόν Θεόν, αγάπη
πρός τήν πατρίδα*

*των καί διατήρησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης
χάνονται ἐν τῇ ξένη οἱ 'Ελληνόπαιδες».*

Ἰωάννης Καποδίστριας

Ὁ Καποδίστριας, μέ τήν ὀξυδέρκεια καί τήν προνοητικότητα πού πάντοτε τόν διέκρινε, εἶχε πολύ καλά ἀντιληφθεῖ τήν ἀξία τῆς παιδείας. Τή θεωροῦσε στυλοβάτη τοῦ Ἔθνους, ὅπως ἐκμυστηρευόταν στόν καρδιακό του φίλο Ἐϋνάρδο: «Νά ἐπιθεμελιώσουμε τήν ἐπανόρθωση τῆς Ἑλλάδος σέ δύο μεγάλες βάσεις: τήν ἐργασία καί τή στοιχειώδη ἐκπαίδευση» (Μεθώνη, 30 Μαρτίου 1829).

Μέσα στήν ἐπιστολογραφία του, καθώς καί σέ ἐπίσημα ἔγγραφα, λάμπουν τά δύο ὁράματα τῆς ζωῆς του: ἡ μόρφωση τῶν Ἑλληνοπαίδων καί ἡ ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας. Τήν ἀγωνία του γιά τά Ἑλληνόπουλα, «τό ροδόχρουν ὄνειρό του», ἰδιαίτερα τήν ἐκμυστηρεύεται καί τή μοιράζεται μέ τήν κόμισσα Ρωξάνδρα Στούριτσα...

Κάποια μέρα, καταπονημένος ἀπό τά «συνθησιμένα βάσανα καί τή διπλωματία», ἐξομολογεῖται στόν Μουσοζύδη καθώς κλείνει τήν ἐπιστολή του: «Ἡ μόνη μου ἀνακούφιση καί χαρά εἶναι τό ν' ἀπασχολοῦμαι μέ τά παιδιά καί τά σχολεῖα». Ὅπως ἔχουμε ἤδη προαναφέρει, ἄρχισε ἀπό πολύ νωρίς τίς προσπάθειες πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση. Ὅταν, πολύ

νεαρός ἀκόμα, πρωτομπῆκε στόν πολιτικό στίβο ὡς Γραμματέας τῆς Ἐπικράτειας τῶν Ἰονίων Νήσων, δραστηριοποιήθηκε ἔντονα γιά τή μόρφωση ὄλων τῶν παιδιῶν, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν κοινωνική τους προέλευση. Ἡ ρηξικέλευθη ἐνέργειά του τάραξε τά λιμνάζοντα ὕδατα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κατεστημένου πού ἐγκαθίδρυσε ἡ μακρόχρονη ἐνετική κυριαρχία στά Ἐπτάνησα. Δίνοντας ἰδιαίτερη ἔμφαση στήν ἑλληνική γλῶσσα, φρόντισε γιά τή συνταγματική κατοχύρωσή της ὡς ἐπίσημης γλώσσας τῆς Ἐπτανήσου ἀντί τῆς Ἰταλικῆς...

Τό ἀνεξάντλητο ἐνδιαφέρον του γιά τά παιδιά πήγαινε ἀπό τήν ἀγάπη του στό ἔθνος. «Πῶς θά συνθέσωμεν τό Ἔθνος;», ἀναρωτιόταν μέ ἀγωνία. Τά σχέδιά του ἦταν ὅπως πάντα μακρόπνοα. Ἦθελε νά φυλάξει τούς Ἑλληνοπαίδες ἀπό τούς βοριάδες τῆς ξενιτειᾶς, τῆς ἀνέχειας, τῆς ἐκμετάλλευσης, τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ὕλισμοῦ καί τῆς ἀθεΐας, καθὼς καί τῆς αἰρέσεως τοῦ παπισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ.

Διότι ποιοί θά κατοικοῦσαν, ποιοί θά διοικοῦσαν, ποιοί θά ἐκπροσωποῦσαν πολιτικά, στρατιωτικά καί διπλωματικά τό κράτος πού θά ὀνομαζόταν σέ λίγο Ἑλλάδα, ὅταν ὁ ἀνθός τῆς ὀ ἀκριβός χανόταν γιά πάντα; Ἀσφαλίζοντας τά παιδιά, σπῆριζε τά θεμέλια τοῦ Ἔθνους καί ἐξασφάλιζε τήν ἱστορική του συνέχεια.

Δέσποινα Δαμιανίδου,

Ἰωάννης Καποδίστριας,

Ζητιάνος γιά τήν Ἑλλάδα, σ. 106-107

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σας προσκαλούμε νά τιμήσετε μέ τήν παρουσία σας τό ΙΓ' Ἐκπαιδευτικό Συνέδριο, πού διοργανώνει ἡ Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα «Χριστιανική Ἐλπίς» τό Σάββατο 8 Ὀκτωβρίου 2016 στό πνευματικό της κέντρο στό Φίλυρο Θεσσαλονίκης.

ΘΕΜΑ: Χτίζοντας τό μέλλον σέ ἕνα μεταβαλλόμενο παρόν

Τό Διοικητικό Συμβούλιο

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σάββατο 8 Ὀκτωβρίου 2016

- 9:15 Προσέλευση - Παραλαβή φακέλων
9:30 Ἀρχιερατικός Ἀγιασμός
9:45 Προσφώνηση τῆς Προέδρου τῆς Ἀδελφότητος κ. Ἰουλίας Χατζηδάκη
10:00 Ἐναρξη τοῦ Συνεδρίου ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

- 10:15 ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ: κ. *Μαρία Παπαευσταθίου-Τσάγκα, Σχολική Σύμβουλος Φιλολόγων*
ΘΕΜΑ: «Τό Σύγχρονο Σχολεῖο ὡς Κοινωνία Προσώπων»
10:45 Συζήτηση
11:00 Δεξίωση
11:30 ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: κ. *Ἰωάννης Τρικκαλιώτης, Δάσκαλος-Σχολικός Σύμβουλος ΠΕ*
ΘΕΜΑ: «Διαχείριση σχολικῆς τάξης: Ὁ ρόλος τοῦ δασκάλου στή διαμόρφωση τοῦ συναισθηματικοῦ κλίματος»
12:00 ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: κ. *Ἰωάννης Π. Ἀσισιόγλου, Καθηγητής ΕΠΑΛ, Ἡλεκτρολόγος-Ἡλεκτρονικός*
ΘΕΜΑ: «Ἡ σαγήνη τῆς τεχνητῆς εἰκονοθέασης»
12:30 Συζήτηση

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

- 17:30 Ἑσπερινός
18:15 ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: κ. *Βάιος Νταφούλης, Εἰδικός Παιδοψυχίατρος-Διδάκτωρ Α.Π.Θ., Διευθυντής Παιδοψυχιατρικοῦ Τμήματος Γ.Ν.Θ. Ἰπποκρατείου*
ΘΕΜΑ: «Ἡ οἰκογένεια ἀλλάζει, τί ἀλλάζει στό σχολεῖο;»
18:45 Συζήτηση
19:00 Διάλειμμα
19:15 ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ: π. *Εἰρηναῖος Χατζηγεφραιμίδης, Ἄν. Καθηγητῆς Π.Τ.Δ.Ε. Πανεπιστημίου Δ. Μακεδονίας*
ΘΕΜΑ: «Ἡ ἀξία τοῦ προσώπου τοῦ μαθητῆ»
19:45 Συζήτηση
20:00 Συμπεράσματα
Κλείσιμο τοῦ Συνεδρίου

Μπροστά στα παιδιά μας

Τά παιδικά κινούμενα σχέδια καί τό παιδί

Β΄

Ἡ ἀνεξέλεγκτη ἐνασχόληση τῶν παιδιῶν μέ τά κινούμενα σχέδια-cartoons δημιουργεῖ σοβαρά προβλήματα στήν ὑγεία καί ἀνάπτυξή τους. Σέ ὅσα ἀναφέρθηκαν στό προηγούμενο ἄρθρο προσθέτουμε ἀκόμη τά ἑξῆς:

Βία

Ἐρευνα δείχνει ὅτι κανεῖς δέν εἶναι ἐντελῶς ἀπρόσβλητος ἀπό τίς ἐπιπτώσεις τῆς βίας πού προβάλλουν τά μέσα ἐνημέρωσης, πολύ περισσότερο τά παιδιά. Παρακολούθηση τέτοιων προγραμμάτων αὐξάνουν τήν πιθανότητα νά ἐκδηλώσουν ἐπιθετική σωματική καί λεκτική συμπεριφορά. Προηγήθηκαν ὁμως διεργασίες ἐπιθετικῶν σκέψεων καί συναισθημάτων.

Μελέτη διαπιστώνει ὅτι κινούμενα σχέδια ὅπως τό μεταγλωττισμένο Σκούμπι Ντού (Scooby Doo) περιέχουν μεγαλύτερη βιαιότητα ἀπό προγράμματα πού προορίζονται γιά τό εὐρύ κοινό. Κατέγραψαν 26 πράξεις βίας σέ μία ὥρα σέ παιδικά προγράμματα καί μόλις 5 γιά τό κοινό ἀκροατήριο.

Κατά τούς εἰδικούς, τά παιδιά πού παρακολουθοῦν παιδικά προγράμματα (cartoons) στά ὁποῖα κυριαρχεῖ ἡ βία τείνουν νά εἶναι νευρικά, ἐπιθετικά καί πολεμοχαρῆ. Ἐπίσης εἶναι ἀνυπόμονα καί ἀνυπάκουα. Οἱ ἐπιδράσεις τῆς βίας μπορεῖ νά ἐκδηλωθοῦν μέ διάφορους τρόπους:

- Νά γίνουν ἀναίσθητα στόν πόνο καί στή θλίψη τῶν ἄλλων.
- Νά μήν αἰσθάνονται καμία δυσφορία γιά ὁποιαδήποτε βίαιη ἐκδήλωση στήν πραγματική ζωή, νά νιώθουν ἀπάθεια δηλαδή ἀπευαισθητοποίηση.
- Νά εἶναι ἐπιρρεπῆ σέ ἐπιθετικές ἀντιδράσεις καί βίαιες συμπεριφορές, στήν ἄσκηση ἔμμεσης ἐπιθετικότητας, στή διάδοση φημῶν, κουτσομπολιοῦ, στήν ἀγνόηση καί στόν κοινωνικό ἀποκλεισμό τοῦ ἄλλου, στήν ἐκφραση δυσπιστίας μέ μορφασμό.
- Νά ἀντιλαμβάνονται τόν κόσμο ὡς ἐπικίνδuno καί ἀνασφαλή μέ ὅλες τίς ἀρνητικές συνέπειες γιά τήν ψυχική τους ἰσορροπία.
- Νά ἀναπτύξουν βίαιη συμπεριφορά στήν ἐνήλικη ζωή τους στήν κοινω-

νία και κυρίως στη μελλοντική τους οικογένεια.

Προβλήματα αγωγής των φύλων

Στους δεκαοχτώ πρώτους μήνες τα παιδιά αρχίζουν να μαθαίνουν τις διαφορές των δύο φύλων από μόνα τους. Μέχρι την ηλικία των 3-4 έχουν επίγνωση του φύλου τους, αλλά αγνοούν ότι είναι μόνιμο χαρακτηριστικό. Τα παιδιά έρχονται αντιμέτωπα με περίπλοκα μοντέλα και ρόλους, που θα τα επηρεάσουν αρνητικά τα επόμενα χρόνια της ζωής τους.

Στα κινούμενα σχέδια υπάρχουν χαρακτήρες και ρόλοι ζώων και άψυχων αντικειμένων οι οποίοι είναι σχεδιασμένοι και άλλοτε λειτουργούν κατά τα ανδρικά ή γυναικεία πρότυπα άλλοτε όμως είναι χωρίς φύλο ή ομοφυλόφιλοι. Μπορεί ακόμη ένας χαρακτήρας με ένα μαγικό ραβδί π.χ. να μετατραπεί από θηλυκός σε αρσενικός ή αντίστροφα. Αυτό αφορά και στους ανθρώπινους ρόλους. Τέτοιοι μετασχηματισμοί προκαλούν άγχος στα παιδιά κατά την ανάπτυξή τους, διότι δεν γνωρίζουν τη διαφορά μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας.

Τά τελευταία χρόνια γίνεται μία συντονισμένη προσπάθεια να εμπλουτιστούν τα κινούμενα σχέδια με ανθρώπινους χαρακτήρες άφυλους ή ομοφυλόφιλους, για να προσγειωθούν στην πραγματικότητα τα παιδιά όμαλά, όπως διατείνονται οι θιασώτες της ιδέας. Αυτό τό εκφράζει πολύ ξεκάθαρα σε συνέντευξή του ο πρώην υπουργός Υγείας της Μ. Βρετανίας Norman Lamb και διεκδικητής της προεδρίας του κόμματος των Φιλελευθέρων Δημοκρατών: «Δέν υπάρχουν πολλοί ομοφυλόφιλοι ρόλοι στα κινούμενα σχέδια. Πρέπει να αυξηθούν. Χρειάζονται περισσότερο τέτοιοι χαρακτήρες στις παιδικές εκπομπές στην τηλεόραση. Αυτό θα πρέπει να συμβεί και στην Πέππα τό γουρουνάκι. Θά ήταν πολύ ευχάριστο για την Πέππα τό γουρουνάκι να συναντήσει έναν φίλο με δύο μαμάδες ή δύο μπαμπάδες. Τά παιδιά θά συναντήσουν κάτι τέτοιο στη ζωή. Και αυτό τά όμαλοποιεί!»

Τί άλλο θά μπορούσε να ειπωθεί παρά τό «Κύριε,έλεησον»!

Άθαν. Άστ. Γκάτζιος

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά την Άδελφότητα

Τ.Γ. 10€.

Γιά την Κατασκήνωση

Γεωργιάδης Μιχαήλ 200€
* Δ.Α. 100€ * Δ.Σ. 50€ *
Ζ.Α. 500€ * Κ.Ν. 400€ *
Κ.Ν. 200€ * Κ.Ν. 50€ *
Λ.Ε. 500€ * Μ.Γ. 50€ *
Μ.Σ. 200€ * Ξ.Γ. 100€ *
Παρασκευόπουλος Ιωάννης, εις μνήμην Γεωργίου Χατζηγεφραιμίδη, 50€ *
Π.Α. 200€ * Τ.Α. 300€ *
Τ.Χ. 550€ * Τ.Χ. 80€ *
Φ.Α. 50€ * Χατζητόλιας Ήλίας 150€ *
Άνωνυμος 450€ * Άνωνυμος 300€ *
Άνωνυμος 100€ * Άνωνυμος 100€ *
Άνωνυμος 50€ *
Άνωνυμος 50€.

Εις μνήμην Θεοδώρου Χουρπουλιάδη: * Σ.Α. 20€
* Σ.Θ. 100€.

Γιά τη Φιλανθρωπία

Σωτηροπούλου Αναστασία, εις μνήμην Έλένης Άσημή, 100€.

Έξωφυλλο

«Μνήμες πατρίδων», ψηφιδωτό στον αύλειο χώρο του Ι. ν. Τιμίου Προδρόμου Νεαπόλεως, Θεσσαλονίκη.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

«Τὴν νεολαίαν περιφρούρησον...»

Διεθνῆς ἔρευνα πού δημοσιεύτηκε στό ἰατρικό περιοδικό «The Lancet» γνωστοποιεῖ ὅτι οἱ κυριότερες ἀπειλές γιά τὴν ὑγεία τῶν ἐφήβων, μέ σειρά προτεραιότητας, εἶναι ἡ κατάθλιψη, τὰ τροχαῖα ἀτυχήματα καί τὰ σεξουαλικά νοσήματα. Ἀπ' αὐτὰ τὸ πρῶτο ἀπειλεῖ κυρίως κορίτσια, τὸ δεύτερο ἀγόρια, ἐνῶ τὸ τρίτο καί τὰ δύο φύλα.

Ποῖός μπορεῖ μέ τίς σημερινές συνθήκες νά προφυλάξει καί νά διασφαλίσει τὴ νεολαία ἀπὸ τέτοιες ἀπειλές; Ἡ διαλυμένη ἢ προβληματική οἰκογένεια, τὸ ἀνερμάτιστο σχολεῖο ἢ ἡ ἡδονοθηρική κοινωνία;

Ἡ Ἐκκλησία χάριν τούτων, τῶν σημερινῶν νέων, κάμπτει τὰ γόνατα καί δέεται στὸν σπλαγχνικό Πατέρα τους: «τὴν νεότητα παιδαγωγῆσον». Καί ἐπικαλεῖται τὴ στοργική μάνα ὄλων: «Θεοτόκε, τὴν νεολαίαν σου περιφρούρησον!».

Μπράβο, παιδιά!

Μᾶς ἔκαναν νά αἰσθανθοῦμε περήφανοι οἱ μαθητές πού συμμετεῖχαν φέτος στὴ Βουλή τῶν Ἐφήβων. Καμαρώσαμε τίς εὐστοχες ἐρωτήσεις, τίς ὁποῖες ὑπέβαλαν, καθὼς καί τὴν παρηρσία καί τὴ λεβεντιά τους. Τὰ καίρια

ἐρωτήματά τους ἐξέφρασαν καί τίς δικές μας ἀγωνίες γιά τὸ ἀβέβαιο πιά μέλλον τῆς Παιδείας μας, καθὼς διακυβεύονται τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς ἐθνικῆς μας ταυτότητας. Ἐκδηλη ἡ ἀνησυχία τους νά μὴ ἀποχρωματισθεῖ τελείως τὸ σχολεῖο. Τούς εὐχόμαστε καλὴ ἐπιτυχία στοὺς στόχους τους. Μακάρι ὁ λίβας τῆς ἀμφισβήτησης τῶν ἀξιῶν νά μὴ μαράνει τὸν ἐνθουσιασμό καί τὴν ἀγωνιστικότητα τους.

Στὸ στόχαστρο οἱ παρελάσεις!

«Ξέρετε πότε ἐφαρμόστηκαν οἱ μαθητικές παρελάσεις στὴν Ἑλλάδα; Πιστεύετε ὅτι εἶναι ἀπὸ παλιά; Εἶναι ἀπὸ τὸ 1937. Τότε, στὴ χώρα μας εἶχαμε δικτατορία Μεταξᾶ, καί οἱ παρελάσεις ἐφαρμόστηκαν γιά τὸν ἐθνικὸ φρονηματισμὸ τῶν ἑλληνοπαίδων. Μά, θά μοῦ πεῖτε ὅτι μετὰ πέρασαν πολλὰ χρόνια. Τὸ δέχομαι. Νά ξέρουμε, ὅμως, ὅτι αὐτές οἱ παρελάσεις δέν ἀποτελοῦσαν ποτέ ἐξαρχῆς οὔτε μετὰ στοιχεῖο τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας τοῦ παιδιοῦ καί τοῦ Νεοέλληνα. Ἦταν ἓνα στοιχεῖο φρονηματισμοῦ, ὅπως λεγόταν...», ἀπάντησε ὁ ὑπουργὸς Παιδείας σὲ ἐρώτηση μαθητῆ στὴ Βουλή τῶν Ἐφήβων.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἔ, ὄχι κι ἔτσι, κύριε Ὑπουργέ! Πολύ νωρίτερα ξεκίνησαν οἱ παρελάσεις στήν πατρίδα μας (βλ. ἐφημ. «ΣΚΡΙΠ», 25/3/1900). Μήπως, ὅμως, καί τό ΙΚΑ ἤ καί τό ὀκτάωρο πρέπει νά καταργηθοῦν, ἀφοῦ τὰ καθιέρωσε ὁ Μεταξᾶς!

Ἐδραίωση τῆς Οὐνίας στά Γιαννισά

Ἡ πρόσφατη (2/7/16) ἀποστολή τοῦ οὐνίτη παπικοῦ «ἐπισκόπου» Ἐμμανουήλ, ἰσπανικῆς καταγωγῆς, στά Γιαννισά, τή γνωστή πόλη τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας, μέ τήν εὐκαιρία τῆς πανηγύρεως τοῦ οὐνιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως, σέ τί ἀποσκοπεῖ; Ὅπως ἀνακοινώνεται, ἡ «χειροτονία» του ἔγινε στή Ρώμη μέ παπική βούλα καί μέ ἐντολή τοῦ πάπα Φραγκίσκου.

Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰ. καί κατ' ἐπανάληψη, ὀρθόδοξοι ἱεράρχες χαρακτηριστήριζαν τούς οὐνίτες «λύκους βαρεῖς φθοροποιούς καί ὀλεθρίους ἐν σχήματι προβάτων». Ἀλλά καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπί ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου τοῦ Α' τό 1903, εἶχε ἐκδώσει σχετική ἐγκύκλιο γιά τόν κίνδυνο πού διατρέχουν οἱ χριστιανοί ἀπό τή δραση τῶν οὐνιτῶν. Ἀκόμη, φημολογεῖται ὅτι ἡ πρόσφατη σύνοδος τῆς Κρήτης καταδίκασε τήν Οὐνία. Παρά ταῦτα, ὁ

«ἀδελφός» προκαθήμενος τῆς Ρώμης, καθόλου ἀδελφικά φερόμενος, συνεχίζει νά βάζει τή βούλα του καί νά χρησιμοποιεῖ τόν δούρειο ἵππο τῆς Οὐνίας γιά νά πλανᾷ καί νά βάζει προσκόμματα στή σωτηρία τῶν ψυχῶν, πρὸς ὄφελός του φυσικά.

Τά ζιζάνια τῶν αἰρετικῶν

Πλῆθος αἰρετικῶν προτεσταντῶν ὀργώνουν τήν Ἑλλάδα καί τήν Κύπρο, προσηλυτίζοντας ὀρθόδοξους χριστιανούς. Τό φετινό καλοκαίρι ἡ προτεσταντική αἵρεση «Ἑλληνική Ἱεραποστολική Ἑνωσις», ἡ ὁποία θεωρεῖ τήν Ὁρθοδοξία ὡς «πνευματικά δεσμά αἰώνων», σπέρνει αἰρετικά ζιζάνια στούς νομούς Φλώρινας, Καστοριάς, Κοζάνης καί Πιερίας, μοιράζοντας σέ κάθε σπίτι Καινές Διαθήκες καί διάφορα ἔντυπα ἐπικοινωνίας μαζί τους. Παρόμοια ἐκστρατεία εἶχε ὀργανωθεῖ στούς νομούς Θεσσαλονίκης, Κιλκισίου καί Χαλκιδικῆς κατά τό 2014.

Κι ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι τί κάνουμε; Γιά μιᾶ ἀκόμη φορά ἐπιβεβαιώνεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός» (Λκ 16,8).

Οί γονείς μου μέ εγκατέλειψαν!

Όταν στή ζωή έρχονται τά πάνω κάτω, δέν έχεις περιθώρια γιά έπιλογές. Αυτό τό ήξερε πολύ καλά ή Μάρθα, όμως ή έφηβική καρδιά της δέν έλεγε νά συμβιβαστεί.

- Αυτό θά είναι τό καινούργιο σου σχολείο, τής είπε τήν προηγούμενη έβδομάδα ό παππούς της περνώντας την μέ τό αυτοκίνητό του μπροστά από τό μεγάλο κτήριο.

- Έγώ θέλω νά συνεχίσω στό δικό μου σχολείο, άπάντησε εκείνη και ξέσπασε σέ κλάματα.

Ό παππούς δέν μίλησε. Δέν τής είπε κουβέντα, ούτε γιά νά τήν πείσει ούτε γιά νά τήν παρηγορήσει.

Στή μικρή έπαρχιακή πόλη πού βρέθηκε χωρίς τή θέλησή της ή Μάρθα, άλλους δέν γνώριζε παρά μόνο τόν παππού και τή γιαγιά. Μοναχοπαίδι αυτή, μοναχοπαίδι και ή μάνα της.

Πέρασε από τότε μόνη της πολλές φορές μπροστά από τό σχολείο. Ήταν σ' αλήθεια πío κομψό, πío όμορφο και πío περιποιημένο από τό παλιό της. Όμως μέσα δέν θά έβρισκε τή Μαρία, τή Γιώτα, τόν Αλέκο, δέν θά έβρισκε τούς αγαπημένους της καθηγητές! Μά τό ήξερε ή Μάρθα πώς πάνω άπ' όλα δέν τήν πονούσε αυτό. Πάνω άπ' όλα τήν πονούσε πού βρέθηκε ξαφνικά μετέωρη μέ τούς δυό γονιούς της νά χωρίζουν «ειρηνικά», γιά νά κάνει ό καθένας τή ζωή του και νά συμφωνούν άπόλυτα ότι ή Μάρθα από δώ και πέρα θά ζήσει μέ τόν παππού και τή γιαγιά.

Τόν παππού και τή γιαγιά τούς λάτρευε ή Μάρθα και κάτω από άλλες συνθήκες θά ήταν ευτυχισμένη νά είναι μαζί τους, όμως τώρα ένιωθε σάν ένα περισευούμενο άντικείμενο πού τό τακτοποίησαν όπως-όπως.

Βρέθηκε γιά πρώτη φορά μέσα στήν αύλή του σχολείου. Ένωθε σάν χαμένη.

Σέ λίγο θ' άρχιζε ό Άγιασμός και αυτή δέν ήξερε καν πού έπρεπε νά πάει, πού στεκότανε ή Γ' Γυμνασίου! Τής ήρθε νά βάλει τά κλάματα, όμως συγκρατήθηκε. Πόσο άλλιώτικη ήταν ή πρώτη μέρα στό σχολείο πέτσι και πρόπερσι! Ακόμα και όταν θά πήγαινε γιά πρώτη φορά στό Γυμνάσιο ήξερε πώς εκεί θά συναντούσε όλα τά παιδιά πού ήταν μαζί στήν Έκτη τάξη. Ένώ τώρα; Τώρα έβλεπε μπροστά της χαρούμενα, γελαστά πρόσωπα έντελώς άγνωστα σ' αυτήν. Πόσο λαχταρούσε ν' άγκαλιάσει κάποια φίλη, ν' άκούσει τό έπιφώνημα τής χαράς από κάποιον πού είχε δυό μήνες νά τόν δει, νά τής πει έστω μία καθηγήτρια «μεγάλωσες, Μάρθα!».

Παρακολούθησε τόν Άγιασμό μέ προσοχή. Άκουσε τό Ευαγγέλιο και μέ τά λίγα Αρχαία πού ήξερε κατάλαβε πώς οι γονείς του Ήσου τόν έχασαν κι έψαχναν νά τόν βρουν και τόν βρήκαν νά διδάσκει στόν ναό.

Τά δάκρυα άσυγκράτητα πιά ξεπήδησαν από τά μάτια της.

- Χριστέ μου, έμένα μ' εγκατέλειψαν! Έμένα οι γονείς μου δέν νοιάστηκαν νά μ' έχουν μαζί τους!

Τελείωσε ό Άγιασμός. Έγιναν άνακοινώσεις, μά δέν τίς άκουσε ή Μάρθα ως τή στιγμή πού από τό μεγάφωνο άκούστηκε τό όνομά της.

«Ή μαθήτρια Άνδρεάδου Μάρθα νά πάει στό Γ1!».

Έκανε ένα γύρω μέ τό βλέμμα της, πού ήταν τό Γ1;

- Είσαι ή καινούργια; άκουσε νά τή ρωτάει μία χαριτωμένη κοπελίτσα δίπλα της.

- Ναι, είπε μέσα από τά δάκρυά της ή Μάρθα.

- Έλα νά πάμε στό τμήμα. Μέ έστειλε ή Κυρία νά σε πάρω. Μήν κλαίς, θά περάσεις καλά μαζί μας!

Ἡ πρόσχαρη συμμαθήτριά της, ἡ ἀγάπη μέ τήν ὁποία τήν καλωσόριζε γλύκανε τήν καρδιά της Μάρθα. Σκούπισε τά δάκρυά της καί τήν ἀκολούθησε.

Μπήκε μέ συστολή στήν τάξη. Οὔτε πού κοιτάξε τήν καθηγήτρια. Βοήκε μιά θέση ἄδεια καί κάθισε.

- Μάρθα!

Τινάχτηκε καί σκίρτησε ἡ καρδιά της. Ποιός τήν προσφώνησε μέ τό ὄνομά της τόσο τρυφερά;

- Μάρθα, παιδί μου, δέν τό πιστεύω!

Ἐσύ εἶσαι ἡ καινούργια μαθήτρια;

Κοίταξε μέ ἐκπληξη τήν καθηγήτρια πού τῆς μιλοῦσε.

- Κυρία μου, ἀγαπημένη μου Κυρία!

Δέν ὄριζε πιά τόν ἑαυτό της ἡ Μάρθα οὔτε λογάριασε τί πρέπει καί δέν πρέπει καί, δίχως νά τό καταλάβει, βρέθηκε στήν ἀγκαλιά της καθηγήτριας ξεσπώντας σέ λυγμούς.

Ἡ τάξη ἄφωνη καί συγκινημένη παρακολούθησε δίχως νά καταλαβαίνει, μά ὡστόσο ἔνιωθε πώς κάτι μεγάλο γινόταν αὐτή τήν ὥρα.

- Ἡ Μάρθα, παιδιά μου, ἐξήγησε σέ λίγο ἡ κ. Γεωργία, δέν μου εἶναι ἄγνωστη. Συναντηθήκαμε πρὶν τέσσερα χρόνια στήν κατασκήνωση.

- Στά Πορδία; πετάχτηκε ἡ Ἐλένη πού καθόταν στό πρῶτο θρανίο.

- Naί, στά Πορδία! Ἦμουν ὁμαδάρχισά της, τήν εἶχα στή σκηνή μου! Πρὶν γνωρίσω ἐσάς, γνώρισα τή Μάρθα. Εἶχα νά τή δῶ ἀπό τότε! Πόσο χαίρομαι, Μάρθα μου, πού ἦρθες στό σχολεῖο μας! Πόσο μεγάλωσες, εἶπε γυρνώντας ξανά πρὸς τή Μάρθα, πού μέ παρηγορημένη τήν καρδιά ἄκουγε τήν ἀγαπημένη της ὁμαδάρχισσα.

- Μάρθα, κι ἐγώ πάω στήν κατασκήνωση, ἄκουσε μιά μαθήτρια νά λέει κι ἕστερα κι ἄλλη καί ἄλλη.

Ἡ Μάρθα δέν μπορούσε νά πιστέψει αὐτό πού γινόταν γύρω της. Μέσα σέ μιά μονάχα στιγμή ἀπό ἄγνωστη πού ἦταν ἔνιωθε πώς ὅλους τούς ἤξερε ἀπό παλιά.

Βγήκε ἀπό τήν τάξη φορτωμένη τά βιβλία πού τούς μοίρασαν. Γελοῦσε, ὅπως γελοῦσαν ὅλα τά παιδιά, κι ἔφυγε παρέα μέ τά κορίτσια ἐκεῖνα πού πήγαιναν στήν κατασκήνωση καί πού εἶχαν ὁμαδάρχισσα τήν κ. Γεωργία.

- Πῶς λεγόταν ἡ κατασκήνωση τή χρονιά πού πήγες; τή ρώτησε ἡ Ἐλένη.

- «Κράτει ὁ ἔχεις!», ἀπάντησε ἡ Μάρθα.

- Ἐμεῖς πήγαμε στό «Μείνον μεθ' ἡμῶν», εἶπαν οἱ ἄλλες κι ἄρχισαν νά τραγουδοῦν τόν ὕμνο.

Ὁ παππούς, πού τήν περίμενε ἔξω ἀπό τό σχολεῖο γιά νά τήν πάρει, ξαφνιάστηκε σάν τήν εἶδε χαρούμενη ἀνάμεσα σέ τόσα κορίτσια.

- Λοιπόν, πῶς σοῦ φάνηκε τό καινούργιο σχολεῖο; τή ρώτησε φιλώντας τήν.

- Τέλειο! ἀπάντησε χαρούμενη ἡ Μάρθα κι ἔκανε τόν παππού νά τά χάσει.

- Ἡ μαμά μου μοῦ ἔκανε ἕνα πολύ μεγάλο καλό στή ζωή μου παππού.

Τήν κοιτάξε ἀκόμα πῶς ξαφνιασμένος ἐκείνος.

- Πρὶν πέντε χρόνια μ' ἔστειλε σέ μιά χριστιανική κατασκήνωση, τοῦ εἶπε καί μπήκε στ' αὐτοκίνητο τραγουδώντας: «Στή μάχη, στόν ἀγώνα, μήν πείς πῶς μόνος τρέχεις, μήν πείς πῶς ἄλλο δέν ἀντέχεις...».

- Θά σοῦ τά ἐξηγήσω ὅλα, παππού μου, στό σπίτι, εἶπε δακρυσμένη αὐτή τή φορά ἡ Μάρθα. Μπορεῖ οἱ γονεῖς μου νά μέ ἐγκατέλειψαν, μά ὁ Θεός δέν μέ ἐγκατέλειψε! Μέ περίμενε στό καινούργιο μου σχολεῖο!

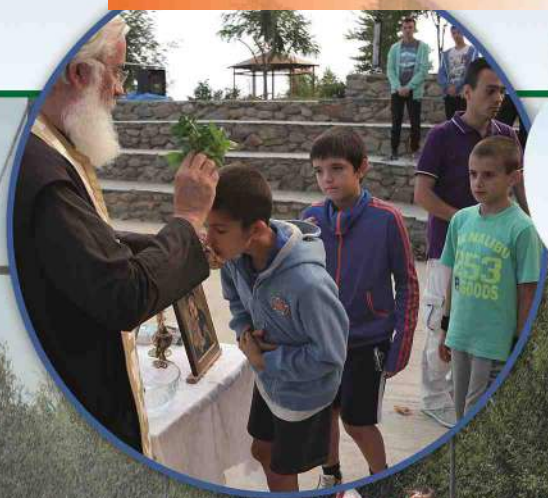
Ἐλένη Βασιλείου

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ 2016

«Έλθέτω ἡ Βασιλεία Σου»

Ένα πετυχημένο πείραμα ούρανοπολιτείας πάνω στή γῆ πού συντελεῖ στόν ἔρχομό τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ «έντος ἡμῶν»! Ἔτσι ἔζησαν φέτος τήν κατασκήνωση μικροί καί μεγάλοι. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν ἀνιδιοτελεῖ προσφορά ἑκατοντάδων στελεχῶν καί τήν ἀνεκτίμητη προσευχητική συμπαραστάση ἀμέτρητων ἀδελφῶν -ὁ Κύριος πού τούς γνωρίζει ὀνομαστικά ἄς ἀνταποδώσει ὑπερεκπερισσοῦ στήν ἀγάπη τους- λειτούργησαν ἑπτὰ τμήματα ἀρρένων στήν κατασκήνωση τῆς Ἀδελφότητος στήν ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ καί δεκατρία θηλέων στήν κατασκήνωση τῆς «Χριστιανικῆς Ἐλπίδας» στά Ἄνω Πορόια. Θερμές ἐκφράζουμε τίς εὐχαριστίες μας, καί ἀπό τή θέση αὐτή, στόν σεβασμιώτατο μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ. Μακάριο, πού πάντοτε εὐλογεῖ τήν κατασκηνωτική μας διακονία, μᾶς χαροποιεῖ μέ τήν παρουσία του καί φροντίζει γιά τίς λατρευτικές μας ἀνάγκες. Χάρη στή δική του πατρική μέριμνα εἶχαμε τήν ἔκτακτη εὐλογία τῆς θείας Λειτουργίας σέ κάθε κατασκηνωτική περίοδο.

ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ

«Πιά ἐμένα ἦταν ἡ πρώτη χρονιά πού ἦρθα στήν κατασκήνωση. Μοῦ ἄρεσε, γιατί ἔκανα φίλους καί γιατί εἶχαμε πολλές δραστηριότητες, ὅπως τά πρωταθλήματα, οἱ σταθμοί καί ἄλλα πολλά παιχνίδια. Εὐχομαι νά ξανάρθω καί τήν ἐπόμενη χρονιά».

Κ.Π. (Περίοδος Δ'-Ε' Δημοτικοῦ)

«Περιμένω με αγωνία τήν ημέρα πού θά βρεθῶ ξανά στήν κατασκήνωση τῆς Καστανούσας, γιατί φέτος περάσαμε υπέροχα. Μέ τούς φίλους μου παίσαμε, τραγουδούσαμε καί γελούσαμε πολύ. Ὅμως τό μεγαλύτερο ὄφελος στήν κατασκήνωσή μας εἶναι πού μαθαίνουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ μέ τά μαθήματα πού μᾶς διδάσκει ὁ ἀρχηγός καί ὁ ὑπαρχηγός μέσα ἀπό τήν Καινή καί τήν Παλαιά Διαθήκη. Κατασκήνωσή μου, πολύ σέ εὐχαριστῶ! Ἐλπίζω νά περάσει γρήγορα ὁ χειμῶνας καί νά ξαναρθοῦμε ὅλα τά παιδιά σου».

Γ. Κ. (περίοδος Στ' Δημοτικοῦ-Α' Γυμνασίου)

«Σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς σχολικῆς χρονιάς ὁμολογῶ πῶς πέρασα κάποιες δύσκολες στιγμές, κυρίως μέ τά μαθήματά μου. Ὅστόσο, ἔκανα συνεχῶς ὑπομονή καί στήριξα ὅλες μου τίς ἐλπίδες στήν κατασκήνωση. Καί δέν διαψεύστηκα! Ἐκεῖ μέ τά συνομαδόπουλά μου ἤμασταν ἀχώριστοι, γεμάτοι χαρά καί ἐνθουσιασμό. Μοῦ ἄρρεσαν ιδιαίτερα τά πρωταθλήματα, γιατί σάν ὁμάδα ἐκεῖ εἶχαμε πολλές διακρίσεις χάρη στή συνεργασία πού εἶχαμε ἀναπτύξει. Τήν ἀπαραίτητη ἐνέργεια γιά νά ἀνταποκριθοῦμε σ' αὐτούς τούς ρυθμούς, τήν παίρναμε ἀπό τά πεντανόστιμα φαγητά πού μᾶς ἐτοίμαζε ἡ κουζίνα! Τά ὠφέλιμα μηνύματα ἀπό τά θέματα πού ἀναπτύσσονταν κάθε μέρα θά τά κρατήσω πυξίδα σέ ὅλη μου τή ζωή. Μέ τήν ἴδια λαχτάρα θά περιμένω καί τήν ἐπόμενη κατασκηνωτική περίοδο!».

Κ.Α. (Περίοδος Β'-Γ' Γυμνασίου)

«Καστανοῦσα 2016.

Ἄν καί πολλά χρόνια κατασκηνωτής, ἡ φετινή κατασκηνωτική περίοδος χυράχτηκε ἀνεξίτηλα στήν καρδιά μου. Ἀρχικά ἔνιωθα λίγο ἀγχωμένος γιατί ἤμουν ἀπό τούς μικρότερους κατασκηνωτές. Ὅμως ἀπό τήν πρώτη κιάλας μέρα τά στελέχη μᾶς βοήθησαν νά καταλάβουμε πώς ὄλοι μαζί ἀποτελοῦμε τήν οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ! Τί νά ἀναφέρω πρῶτα; Τά νοστιμότατα φαγητά, γιά τά ὁποῖα ὁ μάγειρας καί οἱ μαγεῖρισσες ἀφιέρωναν ὄλο τους τόν χρόνο γιά νά κάνουν τό καλύτερο γιά μᾶς, τά πρωτα-

θλήμα-
τα, τά ὁμαδικά
παιχνίδια πού ὀργά-
νωναν μέ πολύ μεράκι τά στε-
λέχη ἢ τίς βραδινές πορεῖες; Ὅστόσο,
αὐτό πού συγκλόνισε συθέμελα ὄλους τούς
κατασκηνωτές ἀνεξαιρέτως εἶναι τά μαθήμα-
τα τοῦ ἀρχηγοῦ καί τοῦ πατρός Μιχαήλ. Μᾶς
βοήθησαν νά καταλάβουμε τήν ἀλήθεια τῆς Ὁρθόδοξης
Ἐκκλησίας. Τόνωσαν τήν πίστη μας καί τή στερέωσαν πάνω
σέ γερά θεμέλια. Ἐλπίζω ὁ Θεός νά μᾶς ἀξιῶσει νά
βρεθοῦμε καί τοῦ χρόνου στήν ἀγαπημέ-
νη μας Καστανοῦσα».

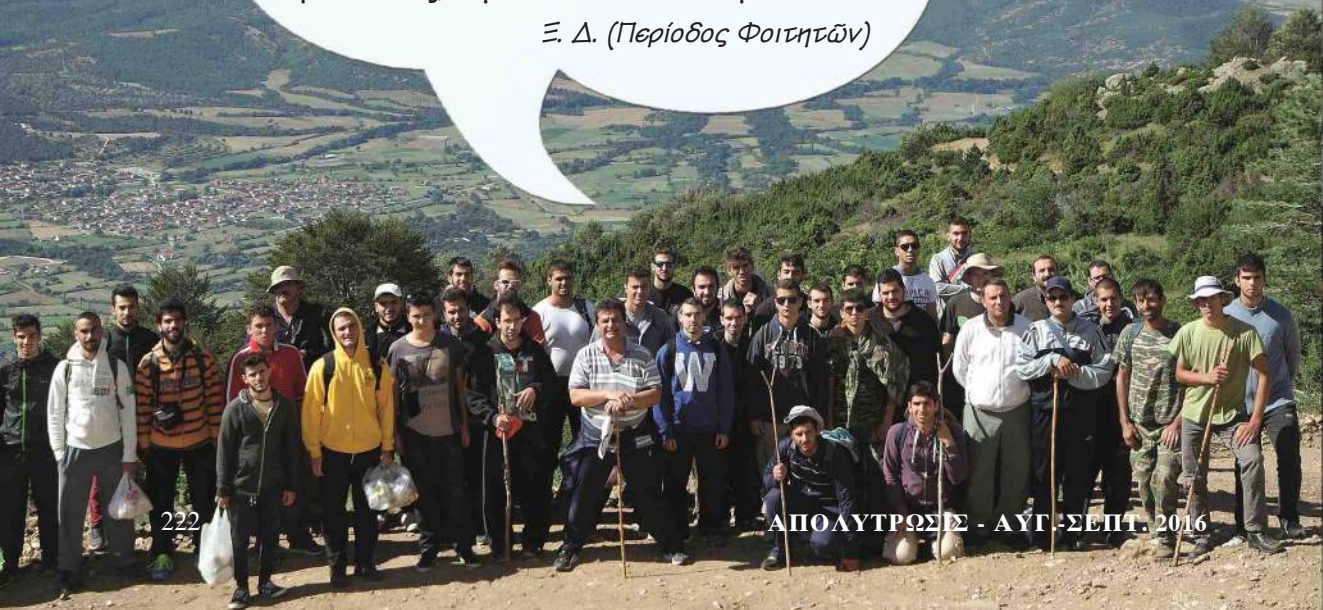
Χ.Κ. (Περίοδος Λυκείου)

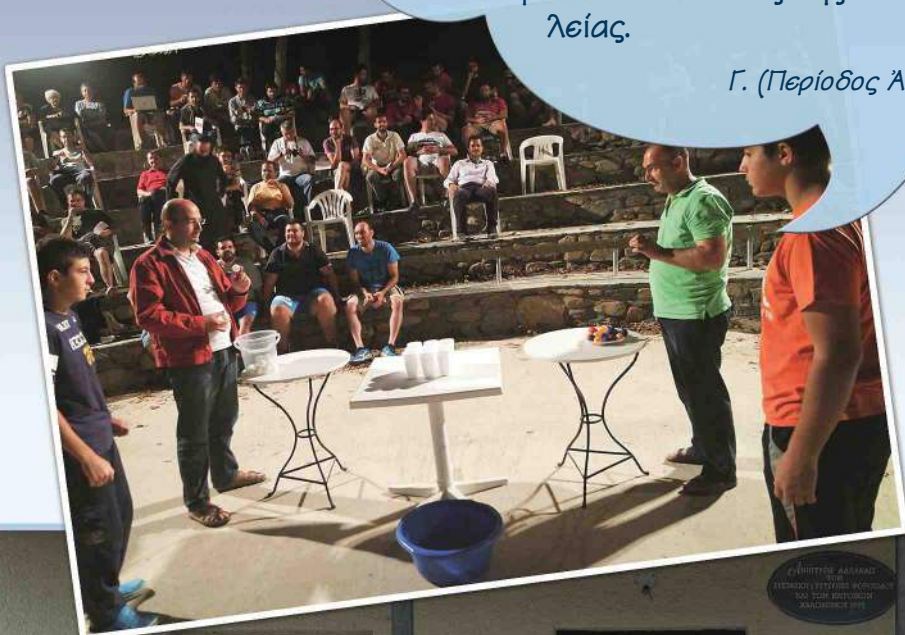
«Τί νά πρωτοπεῖ κανεῖς γιά τήν κατασκήνωση τῆς Καστανούσας! Μοῦ ἔρχονται στό μυαλό ὅλες οἱ χαρούμενες στιγμές... Πορεία στήν κορυφή τοῦ ὄρους Μπέλες, μέ τόν κυνηγό-ὀδηγό μέσα ἀπό ἀπίστευτα ἀχαρτογράφητα μονοπάτια! Μαθήματα -καταθέσεις ψυχῆς- πού μᾶς καλλιέργησαν καί μᾶς ἔδωσαν δύναμη γιά τόν πνευματικό ἀγώνα! Ἀποτοξίνωση ἀπό καθετί «τοξικό» πού μᾶς ταλαιπωρεῖ στήν πόλη! Πανέμορφο τό τοπίο τῆς κατασκήνωσῆς μας ἀδειάζει τό μυαλό ἀπό τά περιττά, προκαλεῖ τόν ἀέναο θαυμασμό γιά τή δημιουργία τοῦ Θεοῦ, βάζει σέ περισυλλογή... Κατασκήνωση φοιτητῶν στήν Καστανούσα: μία συντροφιᾶ ὀρθόδοξων χριστιανῶν μέ κοινό φρόνημα, τό φρόνημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μία συντροφιᾶ νέων πού ζητοῦν ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή τήν αἰώνια πατρίδα τους, τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ξ. Δ. (Περίοδος Φοιτητῶν)

Μέ τή
χάρη τοῦ Θεοῦ,
κατάφερα καί φέτος νά ρυθμίσω τήν ἄδειά
μου καί νά βρεθῶ στήν κατασκήνωση. Μία ἀκόμη
εὐκαιρία, ἴσως ἡ καλύτερη, πνευματικῆς ἀνανέωσης
μέσα στήν τόσο ρευστή καί στενόχωρη πραγματι-
κότητα πού βιώνουμε. Μέ τίς προσευχές, τή μελέτη
τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τή συναναστροφή μέ τοὺς ὑπόλοι-
πους ὁμόφρονες ἀδελφοὺς καί μέ ἀποκορύφωμα τήν κυ-
ριακάτικη θεία Λειτουργία, αἰσθάνθηκα ὅτι βρέθηκα σέ
ἄλλη πολιτεία. Ἄς μᾶς ἀξιώσει ὁ Κύριος νά μείνουμε
γιά πάντα πολίτες τῆς δικῆς Του Βασι-
λείας.

Γ. (Περίοδος Ἀνδρῶν)

Στά
ΑΝΩ ΠΟΡΟΪΑ κάθε
 περίοδος είχε τή δική της χά-
 ρη και όμορφιά. Οι ἄδολες καρδιές
 τῶν παιδιῶν τοῦ **Δημοτικοῦ** ὀλημερίς
 ἀπολάμβαναν τή ζωή τους τραγουδῶν-
 τας, παίζοντας καί συμμετέχοντας σέ ἕνα
 πλῆθος δημιουργικῶν δράσεων. Κάθε νέα
 ἐκπληξη ἀντανακλοῦσε στά προσωπάκια
 τους τή χαρά καί τόν ἐνθουσιασμό! Ἀπο-
 λάμβαναν τήν ἀσφάλεια καί τή χαρά
 πού προσφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
 καθώς τήν ἐνιωθαν χειροπιαστή
 στήν ἀκούραστη φροντίδα
 τῶν στελεχῶν.

ΠΟΡΟΪΑ

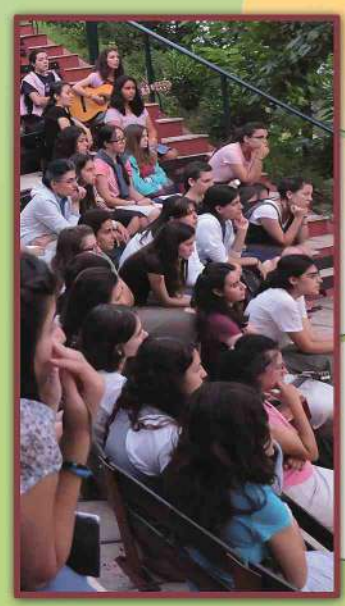
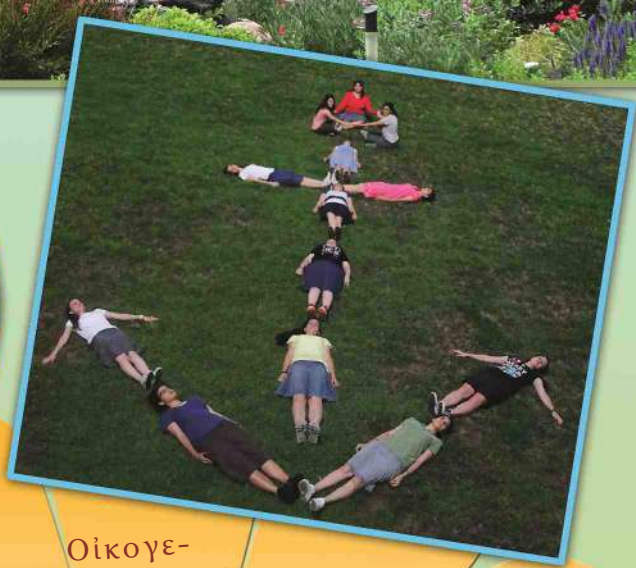

Ίδι-
αίτερα δεκτικές ήταν οι
κατασκηνώτριες του **Γυμνασί-
ου**. Μέ ὄρεξη καὶ προθυμία ἀνέπνευ-
σαν ὄχι μόνο τό φυσικό ἀλλά καί τό
πνευματικό ὄξυγόνο τῆς κατασκήνωσης.
Στίς γιορτές καί στούς δυναμικούς ρυθμούς
τῶν τραγουδιῶν τους -τό φυλλάδιο τῶν τρα-
γουδιῶν ἔπαιρνε φωτιά σέ κάθε συνάντηση-
ἐξέφρασαν ὄλη τους τήν ἀγάπη γιά αὐτή τήν
πλαγιά. Ὁ κατασκηνωτικός ὕμνος ξεσήκω-
νε ἐνθουσιασμό, γέμιζε παλμό. Δέν χορ-
ταίναμε μέ ἀνοιχτά τά χέρια νά ζη-
τοῦμε ἀπό τόν Κύριο: «Πάρε τά
χέρια μας, κάν' τα δικά
Σου!».

Μία
 άγκαλιά από διψά-
 σμένες εφήβους αποτύπωσε
 ο φακός στην περίοδο του Λυκεί-
 ου. Οί προβληματισμοί έντονοι. Οί συ-
 ζητήσεις μετά τά μαθήματα οδηγούσαν
 σέ ένα βαθύτερο σκάψιμο καί μέ τή χάρη
 του Θεού έγινε βίωμα ή λυτρωτική χαρά
 μιās ουσιαστικής Έξομολόγησης. Ίερές ά-
 ποφάσεις άναψαν μυστικά στά δεκάλε-
 πτα προσευχής. Άνεξίτηλη θά μείνει ή
 πορεία όλης τής κατασκήνωσης
 στά πλατανάκια μέ άσταμάτη-
 το τραγούδι καί συνθή-
 ματα.

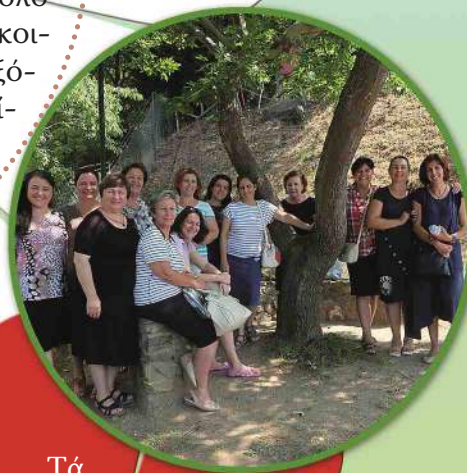

Οικογενειακό τό κλίμα στή φοιτητική περίοδο. Πρωτότυπα παιχνίδια δεξιοτήτων, αγώνες στό γήπεδο και... ένα καθημερινό πανηγύρι βεβαίως πώς τά χριστιανικά νιάτα όντως γλεντούν τή ζωή τους κοντά στόν Χριστό μέ μία χαρά άληθινή κι άνόθευτη. Οί ομάδες ένωμένες μεταξύ τους και στερεωμένες στήν άγκυρα πού εΐναι ό Χριστός... "Όλες οι φοιτήτριες, παλιές κατασκηνώτριες και πλέον στελέχη στις μικρότερες περιόδους, μέ εύγνωμοσύνη και λαχτάρα ήρθαν για νά άγγίξουν τό θαύμα πού κι άλλες φορές γεύτηκαν: τή Βασιλεία του Θεού νά εισέρχεται ήμέρα τή ήμέρα σέ κάθε καρδιά, πού ξεδιπλωνόταν κάτω άπό τό φώς του θείου λόγου, κι άνέβαινε σκαλί σκαλί μέ τήν προσευχή, μέ τή λατρεία... μέ τή γλυκειά καταναυκτική Άγρυπνία στου Άι-Γιώργη τήν έκκλησιά.

Στά
τμήματα **Ἐπιστημόνων**
καί **Συνεργατῶν** δέν ἔμεινε στιγμή

τοῦ 24ώρου ἀναξιοποίητη! Καί ἡ παραμικρή λεπτομέρεια στό πρόγραμμα τῆς κατασκήνωσης συμβάλλει στήν ἀνανέωση. Ἀναμνήσεις ἀναβίωσαν πολλές... γιά νά πυροδοτήσουν στίς ψυχές ἐκεῖνον τόν πρῶτο ζήλο τῆς θερμῆς ἀγάπης... Ἐπικοινωνία ἀδελφῶν πού ξεκίνησαν τήν ἐν Χριστῷ ζωή πρῖν ἀπό δεκαετίες ἢ μία πλάι στήν ἄλλη. Συνάχθηκαν καί πάλι ἀπό κάθε γωνιά τῆς Ἑλλάδας ἀλλά καί τοῦ πλανήτη στόν εὐλογημένο τόπο ὅπου γιά τίς πιό πολλές σήμανε «ῶρα δεκάτη»... Σχεδόν κάθε βραδιά μία ἀφορμή δοξολογίας... ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας τῆς ομάδας, τά 20 χρόνια κοινῆς ὁμαδικῆς ζωῆς... Ὅλα μία ὑπόμνηση τοῦ ἀνεξόφλητου χρέους μπροστά στίς ἀναρίθμητες εὐλογίες τοῦ οὐράνιου Πατέρα στή ζωή μας. Ζήσαμε τή Μεταμόρφωση στό δικό μας Θαβώρ, συναντηθήκαμε μέ τόν Ἀναστημένο στή δική μας Γαλιλαία...

Τά
τρία τριήμερα κυριῶν
καί τά δύο σεμινάρια νεαρῶν
μητέρων μᾶς ἄφησαν φέτος τήν αἴ-
σθηση πώς ὁ λιγοστός χρόνος παραμο-
νῆς διαρκῶς διαστελλόταν... Πιότερο, θαρ-
ρεῖς, σταματοῦσε ὁ χρόνος στά γαλήνια ἡμίωρα
προσευχῆς. Ἐνιωθε νά ἐκπέμπονται ἀθόρυβα
κραυγές ἰκεσίας ἀπό κάθε γωνιά. Ἐκατοντάδες οἱ
ψυχές μέ πάμπολλα τά θέματα καί τά προβλήμα-
τα. Καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πλούσιος ἀνοίγε ὀρί-
ζοντες, ἔδινε λύσεις καί ἐνίσχυση γιά τόν δύσκο-
λο ἀγῶνα τῆς καθημερινότητας. Ἀποκορύ-
φωμα στάθηκε σέ κάθε περίοδο ἡ ἔνωσή
μας μέ τόν Κύριο στό θεῖο Ποτήριο,
καθώς εἶχαμε τήν ἐκτακτη εὐλο-
γία τῆς θείας Λειτουργ-
γίας.

Μόνο ὕμνοι καὶ δοξολογίες ἀναπέμπονται ἀπὸ τὶς καρδιές μας στὸν Κύριο γιατί καὶ πάλι ξεπέρασε τὶς προσδοκίες μας. Ὁ μέγας Οἰκοδεσπότης ξεπροβόδισε τὴν κάθε ψυχὴ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσή του μὲ πλούσιες δωρεές κι ὁ Παράκλητος ἐμφύσησε πύρινη τὴν εὐχή: Κύριε, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου σ' ὀλόκληρη τὴ γῆ καὶ στὶς δικές μας τὶς καρδιές!

Τὴ φλόγα πού ἄναψε στὶς καρδιές μαρτυρεῖ καὶ μία ἀπὸ τὶς ἐπιστολές πού μᾶς ἔστειλε ἐκ τῶν ὑστέρων μία ἀπὸ τὶς κατασκηνώτριες τριημέρου κυριῶν.

«Πρῶτη Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, μετὰ τὴν ἐπιστροφή μας ἀπὸ τὴν εὐλογημένη κατασκήνωσή. Ἄνταμώνει τό βλέμμα μου τὶς συγκατασκηνώτριές μου. Βλέμματα φωτεινά πού μέσα τους διακρίνεις εἰρήνη, ἀγάπη, χαρὰ· βλέμματα πού κρύβουν ἀνείπωτα εὐλογημένα βιώματα, πού κάθε ψυχὴ ξεχωριστὰ βίωσε. Ἀβίαστα χαμόγελα, συνωμοτικά θά ἔλεγα, σάν ἓνα μυστικὸ πού μοιραστήκαμε καὶ τό ξέρουμε μόνο ἐμεῖς. Θεέ μου, Σ' εὐχαριστῶ!

Πόσο γεμάτη αἰσθάνομαι! Πόσο θέλω αὐτὴν τὴν ἀλήθεια νά τὴ φωνάξω σέ ὄλον τόν κόσμο! Σωπαίνω... ἀπευθύνομαι σ' Ἐκεῖνον: Κύριε, οὐράνιε Πατέρα μου, ἐσύ γνωρίζεις τὶς ψυχές ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Σέ παρακαλῶ, ὀδήγησε τὰ βήματά τους κοντὰ Σου. Πόσο ἐπιθυμῶ, Θεέ μου, νά Σέ γνωρίσουν καὶ οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι γύρω μου, στὸν μικρόκοσμο πού ζῶ καὶ κινουῖμαι καθημερινά! Οἱ φίλες μου, οἱ γείτονές μου, ἡ οἰκογένειά μου... Νά εἶμαστε ὄλοι μαζί συνοδοιπόροι στὴν ἀνθρώπινη πορεία μὲ κοινούς εὐλογημένους πόθους. Ἐσύ ξέρεις, Κύριε, τόν τρόπο, τόν τόπο, τὴν ὥρα πού σάν αὖρα ἀπαλή θά πλησιάσεις τὴν κάθε ψυχὴ. Ἀνάλαβε, Σέ παρακαλῶ, τὴ ζωὴ ὄλων μας καὶ μείνε μαζί μας».

Μ.Π.-Π., Καστοριά

Τό κατασκηνωτικό «πήγαινε-έλα»

Σήμερα, 12 Αυγούστου, έκλεισε ό κύκλος του κατασκηνωτικού «πήγαινε – έλα» στό σπίτι μας...

Κάθε χρόνο περιμένω τήν κατασκήνωση μέ λαχτάρα, κι άς είμαι 48 χρονών, μητέρα και μέ τόσα θέματα στή φροντίδα μου... Και ή κατασκήνωση πάντα μέ τήν πενήμερη παραμονή μου στήν άγκαλιά της μέ άνταμείβει πλούσια!...

Και ιδιαίτερα φέτος... Ίσως νά ήταν ή δική μου διάθεση... Ίσως, όμως, νά ήταν αίτια αυτό τό μοναδικό όνομά της, πού σου άνοιγε τήν καρδιά γιά κάθε σύρραγιο μήνυμα: «Έλθέτω ή βασιλεία Σου!».

Έκτός αυτού, όμως, φέτος συνέβη και κάτι πολύ όμορφο στήν οικογένειά μου: Πρώτη φορά, έκτός από τούς δύο γονείς, συμμετείχαν τά τέσσερα από τά πέντε παιδιά μας, και μάλιστα τά πύο μεγάλα διακόνησαν όπου χρειάστηκε στόν αγαπημένο αυτό τόπο... Οί βαλίτσες μας πήραν φωτιά στά... ροδάκια τους!

Πρώτος, ξεκίνησε ό σύζυγος μέ τό πρώτο τριήμερο άνδρων στήν Καστανούσα. Πραγματική άναξωγογήνηση. Ή χαρά της παρουσίας των άδελφών έδωσε άλλο χρώμα στή ζωή. Και τό σπίτι εισέπνευσε αυτή τήν ιδιαίτερη εύλογία πού έφερε μαζί του ό πατέρας! Και τή νιώσαμε όλοι!

Δεύτερος έφυγε ό Φώτης μας, ό μεγάλος μας. Είναι ό ύποψήφιος φοιτητής μας. Μόλις τελείωσαν οί Πανελλαδικές μας δήλωσε ότι θά έλειπε όλο τό καλοκαίρι! Ήθελε νά διακονήσει τήν κατασκήνωση πού τόσα χρόνια τόν διακονούσε... Παίζοντας μέ τά άδέλφια του, ανακοίνωσε: «Φέτος, θά φάω τήν κατα-

σκήνωση μέ τό κουτάλι...». Ή δική του βαλίτσα μία φορά γέμισε και έφυγε γιά... Καστανούσα! Γύρισε σαράντα πέντε μέρες άργότερα!

Στό διάστημα αυτό, ή μικρή μας Έλπίδα πολλές φορές έλεγε: «Θέλω μία φωτογραφία του Φώτη μας. Ξέχασα πώς είναι τό προσωπάκι του!...».

Τό παιδί έπέστρεψε στό σπίτι βαθιά χαρούμενο. Έλαμπε τό πρόσωπό του... Έπί δύο ώρες -είχαμε καθίσει όλοι μαζί στό σαλόνι- άκούγαμε, ρωτούσαμε, τραγουδούσαμε, γελούσαμε και πήραμε μία γεύση από τή ζωή του... Ήθελε νά μάς κάνει κοινωνούς της χαράς του... Χαρά άλλά και χαρούμενος κόπος γιά τίς άναριθμητες δουλειές πού έπρεπε νά γίνουν: καθαριότητα στά λουτρά, μεταφορές παντός τύπου, πλύσιμο πιάτων και πρό παντός πλύσιμο ταπιών στή λάντζα...

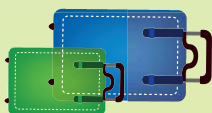
«Τελικά, Φωτάκο, τήν έφαγες τήν κατασκήνωση μέ τό κουτάλι!...», τόν πείραξε ή μικρότερή του κατά δύο χρόνια Θεοδώρα, έπαναλαμβάνοντας τά δικά του λόγια.

Κι εκείνος γελώντας της άπάντησε: «Ναι, άδερφή! Τήν έφαγα τήν κατασκήνωση, άλλά όχι μέ τό κουτάλι! Τήν έφαγα μέ τό ταπί...».

«Τώρα κατάλαβα, μάνα, πόσο κόπο έχει ή κατασκήνωση, πού εγώ τόσα χρόνια άπολαμβάνω!...», μου είπε τό παιδί μέ εύγνωμοσύνη...

Όσο γιά τά Πορόια, τί νά πώ; «Ή χαρά δέν έχει λόγια!».

Όλος ό γυναικειός πληθυσμός της οικογένειας πέρασε από τίς πλαγιές της κατασκήνωσής μας! Ή μάλλον, σχεδόν όλος, άφου ή Έλπιδούλα μας είναι μό-

λις τεσσάρων ετών...

Ἡ δεκάχρονη Ανατολή μας εἶχε ἔτοιμη τή βαλίτσα της ἀπό τίς 10 Μαΐου. Γεμάτη καί κλειστή, ἔτοιμη γιά κατασκήνωση τοποθετήθηκε κάτω ἀπό τό γραφεῖο τῆς Ανατολῆς.

Ὁλοκαίνουργια καμάρωνε καί περιμένε ὑπομονετικά τήν 18ῃ Ἰουνίου!

«Μά, παιδάκι μου, ἐνάμιση μήνα νωρίτερα; Τί θά φορᾶς μέχρι τότε;», τή μάλωνα γιά τά λιγοστά ρούχα πού μου ἄφησε στό συρτάρι της ἀλλά καί γιά τήν ὀδοντόβουρτσα, πού εἶχε ἐγκατασταθεῖ μόνιμα στό κατασκηνωτικό νεσεσέρ καί μᾶς δυσκόλευε τή ζωή...

Τό βράδυ τῆς 17ῆς Ἰουνίου, ἡ Ἀνατολή δέν κοιμήθηκε ὅλη τή νύχτα... Εἶχε ἀγωνία μήπως δέν ξυπνήσει τό πρωί...

Καί μαζί της ξαγρύπνησε καί τό Δεσποινάκι μας, πού θά πήγαινε νά βοηθήσει ὡς στελεχάκι γιά πρώτη φορά...

Χαρά, χαμόγελα! Βαλίτσες, βαλιτσάκια, σακκίδια, τσαντάκια γεμίζουν καί φεύγουν, ἔρχονται καί ἀδειάζουν γιά νά ξαναφύγουν πάλι γεμάτα...

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά γιά τήν περίοδο τοῦ Λυκείου, θά ἔφευγαν καί ἡ Θεοδώρα καί ἡ Δέσποινα. Ἀνάστατο τό σπίτι, γιά πολλοστή φορά... Ἐντυπωσιασμένη μέ

τήν τόση κίνηση ἡ Ἐλπίδα μας, λέει στή Θεοδώρα: «Δέν μέ βάζεις κι ἐμένα στή βαλίτσα σου, νά ἔρθω μαζί σου;».

Καί χωρίς νά περιμένει ἀπάντηση, μπαίνει μέσα στήν, ἀδειανή ἀκόμα, βαλίτσα, ξαπλώνει καί θριαμβευτικά λέει: «Κοίτα! Χωρᾶω!».

Κατασκήνωση! Μαγεύεις ἀκόμα καί τό μικρό παιδί πού δέν σέ γνωρίζει...

Κατασκήνωση! Μεγαλείο ἡ ζωή κοντά σου!

Δέν εἶναι ὁ τόπος! Ὑπάρχουν καί μαγευτικότερα τοπία καί τελειότερες κλιματολογικές συνθήκες. Εἶναι ὁ τρόπος! Ὁ τρόπος πού ζῆ κανεῖς ἐκεῖ, ὅπως στήν πρώτη Ἐκκλησία: «Ὁμοθυμαδόν» καί «ἐπὶ τὸ αὐτό». Ἀδέλφια μέ τήν ἴδια καρδιά στόν ἴδιο τόπο!

Πόσο θαύμασα τή Δροσούλα, πού ἦρθε ἀπό τήν Κύπρο, τή Βάγια ἀπό τήν Ὁρεστιάδα, τή Φωτεινή ἀπό τήν Αἴθινα! Ἡ Γεωργία ἦρθε ἀπό τή Βουλγαρία καί ἡ Ὀλυμπία ἀπό τήν Κορυτσά μαζί μέ τόν κύκλο μελέτης ἀγίας Γραφῆς! Ἀλλά ὁ ζήλος δέν ἔλειψε καί στίς νεότερες ἀδελφές... Ἡ Ἀθηνά ταξίδεψε ἀπό τόν Καναδά, ἡ Κατερίνα, ἡ Ὀλγα καί ἡ Μαλβίνα ἀπό τή Γερμανία, ἡ Ἑλλάδα μέ τή Δάφνη καί τήν Ἀρετή ἦρθαν ἀπό τήν Ἀγγλία, ἀπό Βουλγαρία ἡ Μαρία καί ἡ Ἐλένη, καί ἀπό τό τρομοκρατημένο Παρίσι ἡ Εἰρήνη! Ὅλες μέ τόν ἴδιο πόθο... τήν ἴδια ἐπιθυμία γιά ἀνεφοδιασμό! Ἐπιθυμία γιά γεύση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Αὐτή ἡ σφραγίδα τῆς κατασκήνωσης γίνεται καί ἀνάσα τῆς κάθε μέρας. Αὐτή ἡ ἀνάσα τροφοδοτεῖ μέ ὄξυγόνο ὄχι μόνο ἐμένα, ἀλλά καί ὅλους στήν οἰκογένεια.

Καί προσεύχομαι νά κρατήσῃ ἡ οἰκογένειά μου αὐτήν τήν ἀνάσα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ὅλο τόν χρόνο! Νά ζοῦμε σάν ἀληθινά παιδιά Του σέ κάθε τόπο καί μέσα στό ἴδιο τό σπιτικό μας, ὅπως τό ζητοῦμε καθημερινά: «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου!».

Χ.Μ.Δ., Θεσσαλονίκη

καλή χρονιά

Σωστή αρχή για σίγουρη πορεία

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός
Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 554.698, 2310 521.001

www.apolytrosis.gr

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

www.apolytrosis.gr